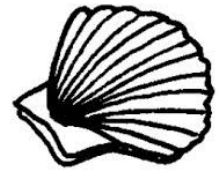

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja I. évf. II. szám 2018. október

Ima, de kihez is?

Nyílt titok immár, hogy kedves foglalatosságom a geoládák keresése. Ha időm engedi, fölkeresem a mások által elrejtett ládikákat. Mesés szép tájakra és ezernyi kincsre bukkanok a segítségükkel. Ezekre az expedíciókra hűséges ölebem is elkísér, bár újabban ő egyre óvatosabb: tisztos távolból figyel, amíg gazdája utat tör az olykor buja aljnövényszerben.

Eme egyre népszerűbb hobbinak köszönhetően jutottam el a somogyvári kastély kertjébe. GPS készülékem a keresendő ládát a Széchenyi kriptá közelében, az erdő szélén mutatta. Néhány perces sétát követően előtűnt a kerek kápolna, mögötte pedig a rengeteg.

Ahogy közelítettem az egyszerűségében is megkapó szakrális hely felé, egy ösztövé, fejkendős alakot pillantottam meg a kápolna előterében. Arcát kendő fődte, tekintete a lenyugvó Nap felé irányult. Távolabbról madárcsontú asszony benyomását keltette. Közelébe érve elámultam: egy Krisna-hívő férfi ült lótuszülésben a kriptá lépcsőjén és épp megszóktott imáját végezte. Köszöntem. Üdvözlésem egy biccentéssel viszonzta, majd folytatta előírt mantráinak végzését.

Mi tagadás, bizarr kép... Egy keresztények által megjelölt, megszentelt helyen, egy hindu morgja előírt „imáit”. De kihez is? Mi célból? Milyen válasz reményében? A hindu hitvilág nem ismer személyes Istenséget. Olyat, aki a világot megteremtette, létben tartja, akinek mi, emberek képmásai vagyunk, aki maga is személy, és az embert, legkedvesebb teremtményét szenvedélyesen szereti. Ennek a transzcendens, ugyanakkor immanens (természetfölötti és e világban ténykedő, ható) Isten-

nek hozzánk írt szerelmes levele: „De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!” (Iz 43, 1-3) számukra értelmezhetetlen, botrányos kijelentés. Szerettem volna szóba elegyedni e minden bizonnal jó szándékú, jámbor fiatalemberrel, és faggatni, hogyan, miképp horgonyozott le a távol keleti tanoknál, s tapintattal, türelemmel ízelítőt adni hitünk kimeríthetetlen kincsestárából, megéreztetve ennek a számon tartó, gondoskodó, sorsunkat egyengető Istennek felénk hajlását Jézusban... a páratlan és tiszta tanítást... a mély értelmű példázatok... fölillantani egyházunk kétezer éves zarándokútját, annak emelkedett pillanatait.

Bár tovább időztem a tervezettnél, a diskurzusra nem kerülhetett sor. Már esteledett. Csak a magam imáját rebeghettem el pár méterre tőle, aki még mindig átszellemülten révedt abba a különös dimenzióba, amit most sajátjának vél. Már az autó felé bandukoltunk a négy lábúval, amikor még mindig érte szállt a fohász, a közbenjárás az egyetlen Istenhez, valamennyiünk Alkotójához. Tudva, hogy nem monológot mondok... Választ is kapok Tőle.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

A bor

Őszi vasárnap. A reggeli napfény a tornácra tűz. Baracs Imre ott áll ingujjban. A sütkérezés csak vasárnapi gyönyörűsége a parasztembernek. Máskor nincs ideje rá.

De az is lehet, hogy Baracs Imre nem a sütkérezés végett állott ki a tornácra. Lehet, hogy a templomba menőket nézi sorra. Lehet, hogy csak azért áll ott, mert az ünneplő ruháját vette fel. Mikor a paraszt új ruhát vesz magára, akkor csak az ebédhez ül le. Az ülésben kopik a ruha. Baracs Imrén csakugyan vadonátúj, kék posztónadrág van. Mellényén ezüstösen tündökölnek a kacsaringóba varrt bádognapok. A csizmáját tegnap este sokáig pucoválta a tornácra. A haja is ragyogóra van kenve, és baloldalon kétfelé választva. A bajuszát hegyre csavarta fekete viasszal. Vastag, gombóc orra alatt úgy feszít most a bajusz, mintha fel volna ragasztva.

Hát mondom, áll és sütkérezik. Nézi a templomba menőket. A kutyája is ott ül a kerítésnél. A lécz között néz kifelé komoly nyugalommal, mint a gazdája.

Kék ruhás emberek, suhogó szoknyás asszonyok, pántlikás leányok lépkednek el időnként a ház előtt. Az asszonyok nagy, fekete táblás imádságkönyvet visznek a hónuk alatt, s a könyvközből olvasó lóg ki. A leányok kicsiny könyvet visznek, s a könyvük csipkés zseb-kendőbe van beletakarva.

Elmennek a ház előtt. Némelyik beköszön, másik nem köszön be. De az asszonyok és leányok mind beköszönnek.

Mert nem is lehet olyan ház előtt bepillantás nélkül elmenni, ahol eleven özvegy lakik. Talán az arcát lesik, hogy bús-e? Talán azt várják, hogy egyszer csak ott látják az asszonyt is a tornácra? Szokatlan valami az a falusi életben, hogy két ember elváljon, ha egyszer a pap összeadta őket. De talán ezt a módot is eltanulják már az uraktól, mint az asszonyok a kávéivást, a lányok meg a cügos cipőt.

Hát a lányok is beköszönnek. Úgy köszönnek rá, mint a legényekre szoktak: tapadó tekintettel. Baracs Imre elvégre is alig több harmincesztendősnél. Aztán a bajuszát hétköznapon is hegyesen viseli, amióta elhagyta az asszony. A bajusz azt jelenti, hogy törvényesen is elválk tőle.

Baracs Imre mindezekre a köszöntésekre fejbiccentéssel válaszol. Az asszonyok köszöntésére komolyabban, mint a lányokéra meg a férfiakéra. Hej, az asszonyok! Mindig licseg-locsog a sok

hegyes nyelvű! Mikor az utolsó templombamenő is

ellépett a ház előtt, Baracs Imre magára veti a tarisznyáját meg a szűrét. És szól az anyjának a konyhában:

- Az ebédrel ne siessen kend!

- Hová mégy?

- Megnézem Jancsit.

Az öregasszony kihúzza tésztából a kezét, és a fiára bámul:

- Jancsit?

- Jancsit - feleli komolyan az ember. - Nem tudom felejteni azt a gyereket.

-Hát hozd haza. Békülj össze az asszonnyal, Imre. Mondd neki, hogy én vagyok a hibás.

Baracs a fejét rázza:

- Nem. Én az asszonyér nem megyek. Se vele össze nem békélek többé ebben az életben!

Lekerül a kertek alá, aztán a falu végén fölkanarodik. Rátér a kocsiútra. A kutya elmaradozva, illő távolban követi.

Baracs Imre

Tudja a kutya, hogyha meglátják, viszszergetik.

De Baracs Imre nem pillant hátra. Csak ballagdál az akácfa között, a kocsiúton. A fák már sárgulnak. Az út szélén rozsdásan hervad a lósóska. Itt-ott egy vadrózsabokor pirosítja a gyümölcsét. Az úton ugrál a pityer.

Baracs a dombra érkezett. Onnan megláthatná a szomszéd falu tornyát, a vörös tetejű, köpcös tornyot, ha ugyan fölpillantana. De nem pillant föl. Éppen azért nem pillant föl. Völegény korában ott mindig dalolásba fogott. Most nincs kedve dalolni.

Idő múltán mégis rápillant a toronyra. Olyan, mint régen! Még csak nem is fakóbb. Ott eskették őket abban a templomban.

A falu határán kőénybokrok szegik az országot. Imre letép egy leveles ágat, és bedugja a tarisznyába. A tarisznyában vörös szemű házinyúl üldögél. Mulaszon a nyúl, ha éppen éheznek.

A falu mintha fehérebb volna, mint máskor. De nem fehérebb, csak a föld barnább, meg a zsúpos háztetők barnábbak, mióta az első őszi eső leesett. Által kellene mennie a falun, mert az asszony az alszegen lakik: szélről a második ház. De nem megyen által: alája kerül a kerteknek, és tapossa a gyeget.

Egyszer, ahogy visszapillant, meglátja a kutyáját..

- Hej, a cudar! No nézd! Nem takarodsz -e vissza!

A kutya behúzott farkkal inal vissza vagy húsz lépést. De csakhamar meglássúdik. Megfordul, megáll. Arra vár talán, hogy a gazdája mégis meggondolja magát, és azt kiáltja: No, gyere kutyám! Ki tudja, micsoda gondolatok forognak ilyenkor a kutyának a fejében?

Azonban a gazda haragszik, hogy a kutya eljött. Kutyának nem szabad elhagynia a házat, csak szántáskor, vetéskor és egyéb külső munka idején. Olyankor a szürre, magra, tarisznyára kell vigyáznia a kutyának.

Baracs megint visszafordul. Látja, hogy a kutyája ül. Megrázza feléje a botját. A kutya fölkel, és megindul. A testét lomhán lógázza hazafelé.

Baracs Imre tovább ballag a kertek alatt. Már egy hónapja múlt, hogy elvált a feleségétől, azaz a felesége ötöle. Az anyó volt az oka. Bebagyulálta a kis Jancsinak a nyakát kendővel, hogy a szél meg ne fújja. Hát a szél nem is fújta meg Jancsikát, hanem torokgyulladását, azt kapott. Az asszony panasolta, hogy a kendő okozta a gyulladást. Az öreganyó felforrant. Micsoda beszéd ez? Szó szóba. A két asszony csípőre tette a kezét: összecsatogtak.

Baracs Imre az új papház áldomásáról érkezett haza. Csak elzöldült a nagy csatára. Nem is kérdezte, hogy mitől ég a tűz, csak mikor látta, hogy a felesége rányelvel az anyjára, őt is elfutotta a méreg, és felkapta a botját.

No, bizony nem valami ritka sor, hogy parasztember megveri a feleségét. De ebben a házasságban mégis most történik először. Az asszonyt tenyéren nevelték, mert egyetlen leány volt. Baracs nem is kapta meg másképpen, csak nagy-szent fogadásra, hogy nem iszik többé se bort, se pálinkát. Mert az a bolond természete volt Baracsnak, hogyha ivott, mindjárt verekedett. Ütött, mint az istennyila. Azt ütötte, aki éppen eléje akadt. Bolond természet! De vannak ilyenek. Egy pohár bor elég, hogy megváltoztassa őket. Máskülönbén bárányok. Hát inkább nem ivott. Éltek is jámboran, boldog békeességben. De már, hogy az új papházat feltetőzték, neki is innia kellett a pap egészségére. Nem ivott őt esztendeje. Jól is esett neki.

Az ütésre megbolondult az asszony. Befutott. Nagy sebbel-lánggal felöltözött az ünnepi ruhájába. Megkapta a fia kezét, és elrohant. Vissza se nézett.

A faluban aztán nógatták Baracsot, hogy menjen az asszonyért, hogy milyen kár érte, milyen rendes, dolgos teremtés volt. Kár ilyen csekélységért...

- Részeg voltál - mondta a pap is -, bizonyos, hogy te voltál a hibás. Tudja az asszony, hogy nem szoktál bort inni, de látod, restelli, hogy szégyenszemre visszatérjen hozzád.

- Hát bort nem iszok én többet; száradjon el a gégám, ha iszok - felelte Imre -, de az is igaz ám, hogy rossz kutya az, amelyik elhagyja a gazdáját

Vagy két hét múlva kocsi jelent meg Baracséknál. Nem járt be az udvarba, csak megállt a ház előtt. Az asszony nagybátyja jött rajta, egy olyan hallgató nembánom-ember, akinek az egyik bajsza vége mindig felfelé áll, a másik meg lehajlik. Csak pipázik egész nap, meg a felhőket nézi.

Baracs Imre azt hitte, hogy békíteni jött a sógor. Haragos szemmel fogadta:

- Mit akar kend?

- A ládát meg az ágyat.

Hogy az öreg se nem békített, se szemre nem hányt semmit, Imre se szólt többet. A tornácának támaszkodva nézte szótlanul, hogyan cipeli fel a sógor a kocsira a tulipános ládát, meg a sárga rózsás ágyat. Az öregasszony a templomba járt azalatt. Imre nem segítette a felrakásban.

Mikor az öreg visszaült a kocsiba, Imre megmozdult. Látszott rajta, hogy valamit akar mondani. Azonban az öreg meggyihikelte a lovakat, és köszönés nélkül elhajtott.

Vége szakadt köztük a sógorságnak is.

Hát azóta se hallott Baracs Imre se jót, se rosszat az asszonyról.

Ott ballag most a kertek alatt. Ha a házak között menne, azt mondanák: jön a feleségéért. Ne gondolja ezt senki! Az alszegen meglassúdott. Egyszer meg is állt, és szétvert botjával egy elszáradt bogáncskórót. Aztán megint ballagdált tovább. Fölkerült a kertek aljáról a falu végére. Kevélyen lépegetett. A

lány földben mindenütt utána maradt a csizmája patkójának a nyoma. A nyomok csakhamar a kocsiút közepére fordultak. Most már ha meglátják is, ne gondolják, hogy szegyenekzik vagy mi. Pipáját hegyesen előre tartva füstöl el a ház előtt. Oda se néz. Mintha nem is ő vinné a példát, hanem a pélpá őt, mint a gőzös a vonatot.

A falu csendes. A kutyák az ebadó behozatala óta nem ugatnak. Baracs Imre nem bánná most, ha a felesége házából ráfutna egy kutya. Megütné bottal. De kutya ott sincs. Nem fut utána senki.

Baracs Imre elballag a falu közepéig. Ott már lassú a járása. Megfordul, mintha csak pipagyújtás végett kellene megfordulnia, de a két összetett marokból végigpislant az utcán.

- Nem látott ösmerős - gondolja elégedetten. - De mi a manót járok én föl és alá, mint a tavaszi szellő! A fiamhoz jöttem. A fiam az én fiam.

Magát imigyen fölbátorítva, visszatér. Megáll, és a botjára támaszkodik a ház előtt. Szembepipál a házzal, így fejezi ki, hogy szemébe néz ő akárkinek is, de bemenni nem szándékozik.

A Jancsi gyerek majd csak kijön, és akkor szól neki. Elég egyet szólani a Jancsinak: megismeri az az apját száz szürös ember közt is.

De hát a Jancsi gyerek nem jön.

Eközben van ideje Baracs Imrének, hogy megnézze a házat. A ház éppen olyan, mint ezelőtt hat esztendővel volt, még a rozsdás, rossz kasza is csak úgy áll ki a padláslyukon. A kertben a rózsá karóján most egy tejesfazék szárad, de körül-körül éppúgy virul az őszirozsa, mint mikor az asszony leány volt. Csak a kerítést mellett hervadozik egy csoport magas mályva. Az nem nőtt ott azelőtt.

Hej, sok őszirozsa hervadt el innen az ő kalapja mellett! Minden egy rózsá tömerek szép csókkal járt.

Baracs Imre egy rakás követ látott már jöttében az útfélen. Köveznek, gondolta, országutat köveznek.

Az a rakás kő az út túlsó felén áll az ő háta mögött. Mért ne ülne le? Az a kő nem tartozik az asszony portájához, és

A kutya nagy nyihogással táncolja körül Jancsit. Felágaskodik, és rányalint a képére.

A Jancsi gyerek meg átöleli a nyakát, és rávereget:

- Hattyúkám!

Baracs nézi ezt szótlan örömmel. Megvárja, míg a fia kiörvendezi magát, és a kutyától körülugrálta hozzáérkezik. Akkor aztán az ölébe veszi:

- Hát megösmersz engem, te?

- Idesapám - rebegi örvendezve a gyerek. Míg a fiával gügyörész, fél szemmel látja, hogy egy csont és egy darab kenyér repül ki az ajtón a Hattyúnak. A Hattyú illetlen étvágygal falja fel a koncot, s még kér a gyalázatos! Beeresztődik a konyhába is.

A gyerek lecsúszik az apja öléből, és megfogja az apja vaskos, kérges kezét.

- Győjjön be!

- Nem - feleli komoran Baracs Imre -, nem azért gyöttem.

- De csak győjjön.

Hogy a gyerek hiába húzkodja befelé az apját, árnyék jelenik meg az ajtóban, s halk ruhasuhogás hallatszik mellettük. Baracs Imre hallja. Egy kis rozmarin-gillatot is érez. De nem néz fel.

- Imre - mondja egy ismert, alázatos női hang -, győjjön be kend, odabe is szólhat a fiával.

- Nem akarok - feleli az ember -, nem azért gyöttem én,

hogy bemenjek.

És fölemeli a fejét. Pipáját a szájába illeszti. Dacosan néz az asszonyra.

És ahogy ránéz, látja, hogy milyen csinos menyecske ez az asszony! - Ez az ő volt felesége! Nincs ilyen több a faluban. De mindegy. Az az asszony, amelyik elvált az urától, olyan, mint a virágzó faág, amelyik letörött a fáról, leesett a földre. Nem érdemes fölvenni többé.

Ezt gondolja Baracs Imre. S tán ki is mondaná, ha beszédbe akarna elegyedni az asszonnyal.

A kutya a farkát csóválva jár ide-oda közöttük.

- Tudom - feleli az asszony a szemét lestüve -, tudom, hogy nem hozzám jött... Nem is azért hívom, hanem hogy a falu ne lásson bennünket...

A miséről akkor sokadozott elő a hívek tarka serege. Látszott a távolban az úton, mint oszlik szét a nép szanaszét.

Az asszony az ura vállára tette a kezét.

- Hát - szól Baracs a gyerekek fordulva -, te is azt akarod-e, hogy bemenjek?

- Azt hát - feleli a gyerek. - Ott van már kendnek a bor is az asztalon.

Gárdonyi Géza

MIÉRT TŰNIK ANY- NYIRA NEHÉZNEK MEGOSZTANI A HI- TŰNKET?

**„Aztán így szólt hozzájuk:
„Menjetek el az egész világra, és
hirdessétek az evangéliumot
minden teremtménynek.” (Márk
16:15)**

Mint keresztényeknek, egyik feladatunk Isten igéjének és Jézus Krisztus fényének átadása. Nem csak a barátainknak és a családjainknak, hanem mindenkinek!

Néha elgondolkozom, hogy mi is történe, ha minden keresztényt egy nagy szobába összegyűjtenék és ezt mondanám nekik, „Emelje fel a kezét az, aki kiemelten fontosnak tartja megosztani az evangéliumot legalább egy emberrel, akivel a nap folyamán találkozik.”

Szerintetek hány kéz emelkedne a magasba? Fogadok, hogy egy jó 98% hagyná lent a kezét (beleértve engem is!). Ezt szem előtt tartva nézzük meg azokat az okokat, amelyek miatt nem osztjuk meg az evangéliumot, és hogy mire kell emlékeznünk, amikor megpróbálunk túllendülni ezeken a dolgokon.

Három ok, ami miatt nehéznek találjuk az evangéliumi beszélgetéseket

Úgy hiszem, számos oka van, többek között:

· Nem tudjuk, hogyan kell ... vagy kényelmetlenül érezzük magunkat

· Attól tartunk, hogy ellentmondást okozunk, és üldöztetést szenvedünk hitünk miatt

· Nem érezzük magunkat jártasnak a Bibliában ... vagy túl fiatalnak érezzük magunkat

Nézzük meg egyenként mindegyiket.

Nem tudjuk, hogyan kell ... vagy kényelmetlenül érezzük magunkat

A kultúránkban normális, hogy megpróbáljuk elkerülni a feleslegesen ránk irányuló figyelmet. Éppen ezért érezzük magunkat olyan kínosan és kényelmetlenül, amikor felhozzuk hitünket idegenek előtt. De a valóság az, hogy pontosan “kényelmetlenül” kell éreznünk magunkat! Fel kell áldoznunk kényelmünket, hogy megosszuk Isten szavát.

Sokan közülünk nem bánjuk, ha barátainkkal kell megosztanunk az evangéliumot, és ez nagyszerű. Meg kell osztanunk

barátainkkal, de el kell érünk minden embert, közösséget és nemzetet.

Egy 2013-as tanulmány kimutatta, hogy a világ lakosságának csak a 33% -a keresztény. Ez azt jelenti, hogy a világ 67%-ának a megváltása a tét.

„Én vagyok az út, az igazság és az élet – válaszolta Jézus. – Senki sem juthat el az Atyához, csak általam.” (János 14:6)

Ha megtalálnád a rák gyógymódját, csak a barátaidal osztanád meg?

Attól tartunk, hogy ellentmondást okozunk, és üldöztetést szenvedünk hitünk miatt

„S az üldözésből mindenkinek kijut, aki buzgón akar élni Krisztus Jézusban.” (2Timóteus 3:12)

Ha nem üldöznek – vagy legalábbis valami nyomást nem érzel – akkor érdemes elgondolkodni, miért. Elkerülsz néhány “kemény dolgot” Jézus követésében?

Ez kapcsolódik ahhoz, amit már említettem a kellemetlen és kínos érzésekkel kapcsolatban. Amikor megosztjuk az evangéliumot, lesznek olyan helyzetek, amikor kényelmetlenül érezzük magunkat, már-már üldözöttnek.

„Ne csodálkozzatok azon, testvérek, hogy a világ gyűlöl benneteket.” (1János 3:13)

Amikor egy nem hívő emberrel a hitedről beszélsz, és elkezd támadni azt, amiben hiszel, ne hagyd magad elnyomni, mert törődsz az üdvösségével is.

Ne feledd, hogy tiszteletben kell tartanod az ő hitüket, miközben kiállsz a sajátod mellett, és megosztod azt. Őrizd meg a türelmedet. Nehéz nem haragudni, ha valaki elítéli a hitedet, de egy dühkitörés ellentétes hatást váltana ki, és nem ezt szeretnéd elérni a hited megosztásával. Légy nyugodt, oszd meg a hitedet kellő eleganciával, és valószínűleg nagyobb tiszteletet fogsz kapni.

Bár rossz érzés üldözöttnek lenni, emlékezz rá, hogy Jézus feláldozta az életét az üdvösségünkért, ezért mi is feláldozhatjuk az érzéseinket érte.

„Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek orszá-

ga.” (Máté 5:10)

Nem érezzük magunkat jártasnak a Bibliában ... vagy túl fiatalnak érezzük magunkat

„Senki ne becsüljön le ifjú korod miatt, de légy is a hívek példaképe beszédben, viselkedésben, szeretetben, hitben és tisztaságban.” (1Timóteus 4:12)

Jézus már Isten igéjét hirdette 12 éves korában.

„Három nap múlva akadtak rá a templomban, ott ült a tanítók közt, hallgatta és kérdezgette őket. Akik csak hallgatták, mind csodálkoztak okosságán és feleletelen.” (Lukács 2:46-47)

Természetesen Jézus mindent tudott! Nem várható el tőled, hogy ugyanolyan ismeretekkel beszélj az evangéliumról, mint Ő, de ez nem azt jelenti, hogy egyáltalán nem beszélhetsz róla.

Vannak, akik úgy érzik, hogy meg akarják várni, amíg idősebbek lesznek vagy elég bibliai ismerettel rendelkeznek, mielőtt elkezdenék az evangélium terjesztését. De mi az érett kor? És mennyi ismeret elég?

Ha most nem állsz fel és kezded el, akkor lehetséges, hogy soha nem is fogod megtenni. Használd azt a tudást, amivel rendelkezzel, hogy segítsd a többieket a növekedésben. Még csak nem is kell sokkal többet tudnod náluk, hogy vezetni tudd őket.

Gondolj bele. Ha egy csapat embert szeretnél egy labirintuson keresztülvezetni, csak pár lépéssel kell előttük lenni, hogy követni tudjanak. Ha 50 méterrel előttük vagy, akkor elvesznek a labirintusban. Ha az ismereteidben előbbre jársz, de még mindig elég közel vagy az övékhez, akkor ez segíthet kapcsolatot teremteni és együtt nőni velük.

Ne feledd, hogy mindig lesz valaki, aki tanulhat tőled, és mindig lesz valaki, akitől te tanulhatsz. Még a legnagyobb vezetőknél is szükségük van valakire, akit követhetnek. Te is keresd meg ezt a vezetőt a saját életedben. Ne félj bevallani, hogy nem ismered mindenre a választ. Ha valaki olyan kérdést tesz fel, amiben nem vagy biztos, mondd meg neki, hogy utánanézel és később majd visszatérek rá. Ez egy tökéletes lehetőség arra, hogy később egy újabb beszélgetést kezdeményezhess.

Forrás: fervr.net

Lukátsi Vilma versei**A DRÁGAGYÖNGY**

Ahol nagyon vad és viharos a tenger,
ott van a legtöbb életáldozat.
Ahol a hullámok hegyekké nőnek fel,
a tenger kívánja a holtakat.
A hajó nagy teste csak játékszer neki,
a bárkát könnyen semmisíti meg,
az életet – árnak – bölgve követeli.
...S itt teremnek a legszebb gyöngyszemek!

A víznek árja a zárt kagylóhéj alá
beszorít egy parányi porszemet,
s az idegen anyag megnő óriássá
és gátolja a nyugodt életet;
a kagyló azt életnedvével vonja be,
de egyre jobban bántja a göröngy,
s e kínos harcban elmúlik élete,
de új élet fakad: a drágagyöngy!

...Én homokszem vagyok... parányi féreg,
mindenség kicsinyke porszeme,
Mégis, megzavarta életét a Szentnek,
s Ő azt életnedvével vonta be.
Drága, szent vére kiömlött a Golgotán,
áldozat volt a Krisztus élete!
– Igen! Mert fölöttem úgy tombolt az orkán,
az Úrnak lettem drága gyöngyszeme.

Vér nélkül rút, idegen göröngy,
De abba rejtve: drága, drágagyöngy.

EGY CSIPET SÓ

Egy csipet só szeretnék lenni,
nem asztaldíz a sótartóban,
hanem ott, ahol szükség van rá,
egy kicsivel több íz
a szóban.

VARGÁNYA GOMBAKRÉM LEVES

Hozzávalók / 3-4 adag:

20-30 dkg vargánya gomba (friss gombából, de készítés előtt forrázzuk le)

2 közepes db burgonya

0.5 közepes db vöröshagyma

1 db leveskocka (lehetőleg bio),lehet zöldségleves kocka

1 dl főzőtejszín

1 ek petrezselyem

só ízlés szerint

bors ízlés szerint

8 dl víz

kakukkfű (titkos fűszerem gomba ételekhez)

Elkészítés:

A krumplit hámozzuk meg, aprítsuk fel (minél kisebb darabokra vágjuk, annál hamarabb megfő). Egy hagymát is hámozzunk meg, és a felét aprítsuk fel.

Kb. fél liter vízben tegyük fel főni a krumplit, hagymát, és tegyük bele egy leveskockát is. Amikor már félig megpuhult a krumpli, adjuk hozzá a gomba egy részét.

5-10 perc főzés után húzzuk félre, és turmixoljuk össze, a maradék gomba szeleteket forraljuk hozzá.

Ezt követően keverjük bele a tejszínt és az aprított petrezselymet, majd ismét forraljuk fel. Kóstoljuk meg, és ha szükséges még sózzuk, ha pedig túl sűrű, még önthetünk hozzá egy kis vizet.

A kakukkfűvet se feledjük, kiemeli, de ugyanakkor tompítja a vargánya erős ízét.

Pirított zsemlekockával vagy levesgyönggyel tálaljuk!

Fogyasszák egészséggel!

Szantnerné Eszter

A gyógykezelés

Az orvos csalódottan rázta meg fejét. Betegén a javulás legkisebb jele sem látszott. Immár tíz napja, hogy az idős úr semmiféle gyógykezelésre nem reagál. Teljesen elhagyatottan feküdt a kórházi ágyon, úgy tűnt, ereje sincs már, hogy életéért küzdjön. Elfáradt, beletörődött sorsába.

A következő napon az orvos ismét megrázta a fejét, ám ezúttal az őt ért meglepetéstől. Az idős úr minden életfunkciója a normális értéket mutatta. Párnájára támaszkodva ült az ágyon, teljesen visszanyerve egészséges színét.

- Mi történt Önnel? - kérdezte az orvos. - Tegnap már teljesen feladtuk a reményt, most pedig minden tökéletesen működik. Mi történt?

Az öregúr mosolyogva bólintott:

- Igaza van, doktor úr, tegnap valami történt: meglátogatott az unokám, aki azt mondta nekem: "Ó, nagypapa, haza kell jönnöd, gyorsan, mert elromlott a biciklim".

A gyűrű

Ráncos kezeivel hiába matatott a keményített ágyneműk között, üres volt a doboz helye. Nem értette, nem is olyan régen, féltve őrzött kincsét oda rejtette. Fülében felerősödött a suhogás, mely mostanában egyre hangosabb, azt mondják keringés elégtelenség, ilyen korban gyakori tünet. Mit tegyen, szólni nem mer, ha mégis máshova tette, leleplezi magát. Kis sámlit vitt a szekrény elibe, felállt és kutatott tovább. Ahogyan a keze beljebb haladt, egyensúlyát elveszítette, a kisszék megbillent és hátrazuhan. Kiáltott és jajgatott, mindezt hiába tette, lába a teste alatt landolt. Próbált felkelni, de a fájdalom belé hasított, ezért mozdulatlan maradt. Várt, mi mást tehetett volna, majd csak eltelik egy óra, és megérkezik a család. Fázni kezdett, a hűvös parkettán. Legalább csúszni tudna, nem messze tőle van egy szőnyeg, amit magára húzna. Még egy próbálkozás, egyetlen méter kelle-ne csupán. Amint megmozdult, mintha csontját törnék, iszonyú fájdalom hasított a combjába.

- Combnyaktörés? Úristen csak azt ne!
- suttogta magában.

Az ő korában műtét, szögecselés, mankó, és járókeret. Ekkora helyen azzal közlekedni nem lehet, akkor marad az ágy. Nem kellett kiszolgálni soha. Ha magát nem tudná ellátni, azt nem élné túl, az biztos.

Nem maradhat a földön fekvve, fel kell állni, és menni kell, nem hagyhatja el magát. Körülnézett, a kis sámlit maga mellé húzta, rátámaszkodott, és iszonyú kínok között kiszabadította a lábát. Mozgatni tudja, akkor nem tört el, örömeiben elsírta magát. Nem érdekelte már a kincs, ami nincs!

No, azért nem volt oly egyszerű mutatvány, centinként csúszott tovább, hogy a fotelt elérje. A karfába kapaszkodva neki gyürkőzött és felállt. Nézte a nyitott felső polcot, kezének helyét a ropogós textilja között.

Járhatott volna rosszabbul is, nyugtatgatta magát.

Fáj a lába, háta és a dereka, öreg csont már ilyen, ha el nem törik, a zúzódás sokáig megmarad és sajog.

Kiment sántikálva és megterített. Miután minden a helyére került, titkon az órájára pillantott, és gyertyát gyújtott. Hamarosan megérkezik a család. Ünneplőjét felöltötte, rátekintett csupasz kezére.

Hová tűnhetett az a doboz? - kérdezte magától százszor.

Nem járt a lakásban más idegen, csak az a két férfi a hivatalból környezetanulmányon, gyógyszer-támogatás ügyben. Nem, az nem lehet, jól öltözöttek voltak, oly illendően viselkedtek. No, meg aztán igazolványt is mutattak. A

dobozt sem láthatták, az igazolványt meg a retikülből vette elő, ami a másik szekrényben volt. De hiszen fel sem álltak. - korholta magát, minek vádaskodik.

Vagy mégis, amikor a kamrába ment, süteményért? Csak is így lehetett. - szötte a gondolat fonálát tovább.

Mit fognak szólni a család, ha elmeséli, hogy meglopták, becsapták? Elszégyellte magát.

Az ajtóban kulcs fordult, vidám csapat érkezett. Elöl az öreg, nagy csokorral, köszöntötte szép szóval. Csillogott a szeme, olyan volt, mint régen, amikor a kezét megkérte. Szép szavait csokorba szedve köszönte meg a boldog ötven évet.

A lánya és a fia következett, utánuk az unokák. A komódon gyűltek a szépen csomagolt pakkok. Állt meghiúsultan, de csak az eltűnt dobozra gondolt. Szeméből peregni kezdtek a könnyek.

Családi kuckó

Férje gyors vigaszt remélve a zsebéből apró csillogó díszdobozt varázsolt. Miként annak a tetejét megnyitotta, azt hitte, elájul, benne a vastag karika, amit a dobozba rejtett.

Nézi a gyűrűt, még sem az, hiszen egy csillogó kő van benne, az csak hasonló. Mi történik itt, fel nem fogja, egyforma, de még sem az?

- Ugye, csodálkozol? - kérdezte a párja mosolyogva.

- Meg szerettelek volna lepni egy brilles gyűrűvel, ehhez kellett a méret. Tudtam, a kevés ékszeredet hol rejte-

geted. Mivel aranykarikánk a félévszázad alatt megkopott és behorpadt, gondoltam készítették helyette egy ugyanolyat, csak briliáns kővel ékesítettet. Nékünk ilyenre úgysem teltet, meglepek hát veled. A gyerekeknek elmondtam a tervet. Segítettek ők is benne, nem volt annyi pénzem. Azt hittük, lesz

még idő visszatenni a köszöntésig. Hányszor eljátszottunk a gondolattal, hogy meg fogsz lepődni, mikor ünneplőd felöltöd, és az ékszeredet az ujjadra húzod.

A nyitott ajtón bekukkantva, mi lepődünk meg, látva az ágynemű feldúlva, így hát lebuktunk. Kérünk, bocsáss meg! Kárpótlásul a kellemetlenségért, csillogjon hát ujjadon a gyémánt, add hát a kis kezéd. - kérlelte asszonyát.

A férfi szemében a hálakönnyek igazgyönggyé értek, amint a gyűrűt felhúzta. Az apró kis kövecske beragyogta, a szeretet sugarát szórva, az egész családot a boldog ünnepen.

A boldog "ara" már nem érzett fájdalmat, elhallgatta az esést, pedig jól tudta a lila foltok rövidesen megjelennek a testén.

Forrás: Internet

BLOG, HARMATI DÓRA

TÉVHITEK A KERESZTÉNY EMBEREKRŐL

A kereszténység hatalmas múlttal rendelkezik, így nem csoda, hogy az emberekben keverednek a különféle ismeretek, tévhitek, félinformációk. Azonban nagy hiba, ha ezeknek nem nézünk utána, külső szemlélőként hangosan ítélezünk és olyan dolgokat állítunk a keresztény emberekről, amik egyáltalán nem állják meg a helyüket! Ebben az írásban megpróbáltam pár tévedést összeszedni és válaszolni rájuk.

A keresztények betegesen rettegnék a Gonosztól

Ez egy nagyon gyakori, téves elképzelés és eléggé nevetséges képet fest a hívekről. Igen, hiszünk abban, hogy Isten mellett a Gonosz is jelen van ebben a világban. Igen, ezért nem vagyunk hajlandóak olyan dolgokkal foglalkozni (jóslás, horoszkóp, ezoterika, szellemkergetés, asztaltáncoltatás, tetemre hívás), melyek hitünk szerint a gonosztól (sátán, lucifer, bukott angyal, sötét erő, hívd, ahogy akarod) valóak. De tovább megyek, a Biblia kifejezetten tiltja az ilyen cselekedeteket. Mert nagyon-nagyon de nagyon veszélyesek és ez nem vicc, tudomásul kell venni. Számátlan lelkész, pap, vagy lelkigondozó tudna neked mesélni olyan emberekről, akik az ilyen sötét erők hatalma alatt voltak. Azonban a keresztény embernek nem kell félnie a gonosztól, mert az Úr oltalma alatt van és ha nem nyúl ilyen cselekedetekhez, akkor a sátánnak nincs felette hatalma. Ez ilyen egyszerű és a hívó ember így igyekszik élni az életét. Az nem beteges rettegés, ha valaki tisztában van a gonosz hatalmával. Egyszerűen tudjuk, hogy ez van, létezik és nagyon veszélyes. De ennek ellenére nem úgy töltjük a napjainkat, hogy rettegünk a szobánkban a takaró alatt...

A keresztények nem élvezhetik az életet, mert az összes jó dolog meg van tiltva

Megint abból a téves elképzelésből indultunk ki, hogy az összes keresztény egy kolostorban él és nem érintkezik senkivel, folyamatosan böjtöl, imádko-

zik és ráadásul ostromozza magát, azért, hogy véletlenül se legyen boldog. Röviden tömören: nem. Tapasztalatból mondom, hogy ha Krisztussal éled az életedet, akkor az olyan boldogságot és örömet ad, amit semmi más nem tud felülírni! Mert mit is kéne élveznünk, ami „tiltva” van? Attól legyünk boldogok, hogy hányásig isszuk magunkat és egyéjszakás kalandjaink vannak? És most nagyon sarkítottam, mert csak a végletek nem férnek bele a keresztény életbe, hiszen (meglepetés) a keresztény ember iszik alkoholt, szokott táncolni és nem él szüzességben élete végéig. (Jó, a cölibátus kivétel, én most az átlag hívekre gondolok. Egyébként a szexualitással más cikkekben fogunk foglalkozni, tehát ezt most nem fejtem ki részletesen.) Tehát, ha keresztényként eljutsz a megterésig és befogadod Krisztust az életedbe, akkor ő segít abban, hogy különbséget tudjál tenni a helyes és helytelen között. Ez pedig egyáltalán nem okoz szenvedést, sőt, addig nem tapasztalt boldogságot és örömet ad!

A keresztények tökéletesek (legalábbis annak kéne lenniük).

Ez egy nagyon furcsa elképzelés. Elvárják tőlünk, hogy folyamatosan tökéletesek legyünk, tehát nem hibázhatunk. Pedig a keresztény ember is ember, aki folyamatosan küzd önmagával. Vannak hibáink és igyekszünk javítani rajtuk. Ettől függetlenül fel kell hívjam a figyelmet arra, hogy nagyon sok keresztény még nem fogadta be Krisztust az életébe. Lehet, hogy ebben nőtt fel és jár templomba, de csak megszokásból és tudatos döntést még nem hozott Isten mellett. Az ilyen személyek viselkedéséből adódóan nagyon sok olyan szituációt éltem meg, amiben egy keresztény ember nem úgy viselkedett, ahogyan azt a világi szemlélő elvárta volna tőle. Érdekes, hogy sokszor a világi emberek sokkal jobban tudják, hogy egy hívőnek hogyan kéne viselkednie, és az ilyen helyzetekben ennek hangot is adnak. Figyeljünk a kritikára és ne zárkózzunk el tőle, hiszen a hibáinkat és bűneinket ismerve/felismerve tudunk csak közelebb kerülni Istenhez!

Összességében nagyon sokan a tiltásokat látják a keresztény hitből. Valamit, ami korlátoz abban, hogy kiéld a hedonista hajlamaidat és „élvezd” az életet úgy, ahogyan azt a világ elvárja tőled. Hadd idézzem egyik tanáromat, aki a jogot és a vallást hasonlította össze. Vé-

leménye szerint ez a kettő nagyon is hasonló. Gondolj csak bele: állsz a közlekedési lámpa előtt. A piros és a zöld fény váltakozik. Ha piros van, nem mersz át az úttesten. Ezt tiltásként is fel-foghatjuk, hiszen korlátoznak minket a döntési szabadságunkban! “Akkor megyek át, amikor akarok, szabad ember vagyok!” Azonban azért ég a piros lámpa, hogy megvédjen téged az autóktól. A zöld lámpa pedig megadja neked azt a szabadságot, hogy nem kell félned, nem fognak elütni. Neked szabad akaratom van arra, hogy figyelembe veszed-e a jelzéseket. A kereszténység nem a piros lámpa korlátozását jelenti, hanem egy szabadságot! Nem egy várfalat, ami elzár a jótól és a külvilágtól, hanem Isten óvó kezeit, melyek körülölelnek és megvédnek attól, hogy elüssön egy kamion.

HELEN KELLER IMÁJA

*Hiszem, hogy az életet azért kaptuk,
hogy növekedjünk a szeretetben.
Hiszem Istenem, hogy bennem vagy,
miként a nap a fényben,
és az illat a virágban.
Fény a sötétben!
Hang a csöndben!*

*Hiszem az örök életet.
Hiszem, hogy ott enyémekek lesznek
azok az értékek,
melyeket most nélkülözök,
és hogy odaát csodaszép
otthonom lesz, tele színekkel,
zenével, a virágok hajladozásával
és szeretteim arcával.*

„Lengyel, magyar – két jó barát, együtt harcol, s issza borát”

A Visztula partján, Krakóban született ez a mondás, amely utal a két nép történelmi barátságára. S ez a barátság már több mint ezer év óta tart. Barátként utaztunk mi is az önkormányzat 16 fős csapatával augusztus 3-án lengyelországi partnertelepülésünkre, Wegierska Górkába, vagyis Magyarhegyre. A városnapok 3-án ünnepi szentmisével vette kezdetét. A városnapi vígasságok szombaton délután főzőversennyel folytatódtak, így délelőtt ellátogathattunk Wadowicébe, Szent II. János Pál pápa szülővárosába. Megtekintettük a szülőházban berendezett interaktív emlékmúzeumot, majd a templomot, ahonnan elindult, hogy azután „utazó pápáként” hirdesse a világban: „Ne féljetek!”

Délután a Lengyeltóti sátorban somogyi gulyáslevesel és „balatoni” lángossal. magyar vártuk lengyel barátainkat. No meg jóféle pálinkával és borral. Nagy volt a sokadalom a sátrunknál!

Vasárnap Lengyelország egykori fővárosába kirándultunk. Krakó a lengyel királyok hajdani bölcsője és nyughelye, egyben a lengyel nemzeti öntudat jelképe. A Királyi palota a Wawel-dombon 1038-tól 1596-ig volt a lengyel uralkodók székhelye. A Jagelló-ház kihalása, majd a Waza-dinasztia hatalomra kerülése (1587) után lett Varsóba székhely, de 1734-ig Krakó maradt a koronázó város.

Amikor azt állítom, hogy a lengyel-magyar kapcsolatok több, mint ezer évre nyúlnak vissza, arra alapozom, hogy Krakó egyik legrégebbi temploma, a Szent Adalbert-templom, melyet 997-ben szentelt fel Adalbert püspök. Jó, ha nem felejtjük: Szent Adalbert volt Szent

István királyunk nevelője. IV. Béla királyunk leánya, Kinga, V. (Szemérmes) Boleszlávhoz ment feleségül. I. (Łokietek) Ulászló magyar segítséggel jutott a lengyel trónra, leányát, Erzsébetet pedig Károly Róbert királyunk vette feleségül. A lengyel történelemkönyvekben Ludwik Węgierski (Magyar Lajos) néven ismert Nagy Lajos került a lengyel trónra, leánya, Hedvig (Jadwiga) viszont II. (Jagelló) Ulászlóhoz ment feleségül, aki Hunyadi János oldalán esett el a várnai csatában. 1576-ban Báthory István erdélyi fejedelmet a lengyel rendek az első választott királyként lengyel királlyá koronázták.

A Waweli székesegyház bíboros érseke volt az a Károl József Wojtyła, aki II. János Pál néven Szent Péter trónjára ülhetett. A székesegyház főhajóját kétoldalt 18 kápolna szegélyezi. Ezekben, illetve a székesegyházban látható a lengyel nemzet több uralkodójának síremléke. A főhajó pillérei között található III. Várnai Ulászló (1424–1444) lengyel uralkodó, aki I. Ulászló néven 1440–1444 között magyar király, szimbolikus szarkofágja. A várnai csatában Hunyadi János oldalán elesett királyt a csatatéren egy tömegsírbán temették el. Az oltárhoz vezető lépcsőktől balra, fekete márványtábla mögött találhatók Szent Hedvig (Jadwiga) királynő földi maradványai. Jadwiga Lengyelország nemzeti szentje lett. Nevét nagy tisztelet övezi, síremlékét állandóan virágok és koszorúk borítják. A főoltár mögött található a XIV. század második felében épült Báthory-

kápolna, mely Báthory István (1533-tól erdélyi fejedelem és 1576-tól lengyel király) sírkápolnája.

A Mindenszentek-terén álló ferences templomban és kolostorban tartották Hedvig királynő és II. (Jagelló) Ulászló litván nagyfejedelem kézfogóját. Ezzel az esküvővel egyesült a lengyel királyság és a litván nagyfejedelemség, amely Európa egyik legnagyobb és legerősebb államává vált. A templomban van eltemetve Árpád-házi Szent Kinga férje, V. Boleszláv, aki szűz-házasságban élt IV. Béla lányával, így utód nélkül halt meg.

Krakó központja a Főtér (másképpen Piactér), amely a középkori Európa legnagyobb (200×200 m) alapterületű főtere. A tér legjellegzetesebb épülete, a Posztóház, amely a XIV. század közepétől a városi kereskedelem központja, legértékesebb egyházi műemléke a felemás tornyaival Krakó fölé magasodó, háromhajós, gótikus Mária-templom, a lengyelek Mátyás-temploma! Innen néhány lépés csak a Collegium Maius, amely Lengyelország legrégebbi egyetemi épülete, melyet a legenda szerint 1364-ben Nagy Lajos leánya, Hedvig eladott koronázási ékszereinek árából alapítottak.

Sokáig lehetne még mesélni Krakó látnivalóiról, de akkor nem maradna hely arra, hogy szóljak a föld alatt több emelet mélyen megbúvó sóba dermedt csodavilágról, a wieliczka-i sóbányáról, amely 1978-tól az UNESCO-világörökség része, 1989-től pedig Lengyelország történelmi emlékhelye. A

legenda szerint Árpád-házi Szent Kinga, IV. Béla leánya, Szemérmes Boleszláv lengyel fejedelem feleségéül, a tatárjárás után 1249-ben hazátogatott Magyarországra, hogy édesapjától segítséget kérjen a nélkülöző lengyel nép számára. Mivel akkoriban Lengyelországban nem termeltek még kősót, édesapja nekiajándékozta a máramarosi sóbányát. Kinga a sóbánya birtokbavétele jeléül az egyik aknába dobta a jegygyűrűjét, majd visszautazott

Lengyelországba. Wieliczkába érve megparancsolta, hogy kezdjenek el ásni az egyik dombon. Néhány ásónyom után só-tömbre találtak, benne Kinga jegygyűrűjével.

A bánya ma kilenc szintből álló 300 kilométernyi labirintus. A turisták által bejárható útvonal 2,5 kilométernyi. A bánya legnagyobb terme, a Szent Kinga-kápolna, mely a világ legnagyobb, ámulatba ejtő föld alatti temploma. A terem hossza 54 méter, szélessége 18 méter, a magassága 12 méter, és mindez 101 méter mélységben a földfelszíntől. A terem padlója egységes, sóból faragott fényes lapokból áll, a mennyezetről 12 méterre lógnak le a csodás sókristályokból álló csillárok. A főoltár Szent Kinga, Szent József és Szent Kelemen szobrát tartalmazza. Körben az Újszövetségből vett jelenetek sóból készült domborműveit – köztük a „Menekülés Egyiptomból”, „A tizenkét éves Jézus tanít a templomban”, az „Utolsó vacsora” –, és egy több mint 100 éves betlehemet, illetve II. János Pál pápa szobrát csodálhattuk meg.

Késő este élményekkel gazdagodva tértünk vissza szálláshelyünkre. Az éjszakába nyúló vacsora alatt valamelyikünk rendre felvetette: bármerre mentünk, bárhol jártunk, tényleg mindenütt érezni lehetett, hogy a lengyel, s magyar – két jó barát. Adja Isten, hogy így legyen ez az idők végezetéig.

*Zsombok Lajos
polgármester*

G y e r m e k o l d a l

Tóti találkozás

Nagyon jó két napot töltöttünk el Lengyeltótiiban a nagyatádi ifjakkal. Az első napon az előkészületek után elmentünk Somogyvárra, ahol megtekintettük a Szent László emlékhelyet.

Utána elmentünk Gyugyra a focipályára, ahova sok tóti, györki és gyugyi fiatal és felnőtt összegyűlt, hogy focizhassanak és métázhassanak velünk. Izgalmas meccseket játszottunk. Nagyon jó volt a társaság, élveztük az együtt töltött időt. Estefelé felmentünk az atádiakkal az örök élet parkjába, ahol megcsodálhattuk a kilátást. A kilátó lépcsőjéhez érve harangjáték fogadott, ami meglepett.

A Tótiiba visszaérkezésünk után megnéztünk egy szívmelengető filmet, a Hazafutást, csak ajánlani tudom, mert megfogja azokat, akik, vagy akiknek rokona függő-

ségben szenved. Egy baseball játékos, Cory életét mutatja be, és annak minden meghatározó részletével.

A második napot egy túrával kezdtük, ahol ellátogattunk a béndekpusztai kápolnához. A kimerítő túra után elmentünk a Csiszta-füldőbe. Nem maradhattunk sokáig sajnos, mert a buszunk indult haza.

Köszönjük az élményeket minden szervezőnek!

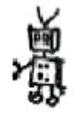

*Szantner Tamás
nagyatádi gimnazista*

SZÜZ MÁRIA MAGYAROK
NAGYASSZONYA
MAGYARORSZÁG
FŐPÁTRÓNÁJA

Mit jelent a pátróna szó? Ez lesz olvasható a sötét sorban:

Hittanos kirándulás Kaszópusztára

A kissé zord időjárás ellenére nagy lelkesedéssel és töretlen vidámsággal indultunk el szeptember 22-én, szombaton reggel Kaszópusztára két nagy busszal. A megérkezést és a kipakolást követően végigjártuk a lombkorona tanösvényt, ahol játékos formában ismerkedhettünk meg az ott élő növény-, és állatvilággal.

Eközben a szorgalmas anyukák már javában készítették nekünk az ebédet. Közös énekléssel támogatuk őket munkájukban, annak ellenére, hogy áram hiányában nem sikerült a magnót elindítani. Ezek után csapatokra osztódtak a gyerekek, amelyek aztán barátságos keretek között megmérkőztek egymással. Négy különböző állomáson lehetett meghallgatni egy-egy részletet Dániel próféta életéből és majd egy ehhez kapcsolódó csapatjátékot játszhattak.

A versenyt követően megebédeltünk és vártuk a kisvonat indulását, ami kivitt minket a Baláta-tóhoz. Az idegenvezető elkalauzolt minket a lápban és környékén. Láttunk szarvasokat és vaddisznókat az ottani vadsparkban, ami azért is volt különleges, mivel élőben hallhattunk szarvasbögést. Picur kutya hűségesen kísért minket egész nap.

Fáradtan indultunk hazafele sok-sok élménnyel gazdagodva.

Irta: Borostyán

“LEGYETEK SZENTEK!” JIM CAVIEZEL ÚJABB HATALMAS EREJŰ TANÚSÁG- TÉTELE

Jim Caviezel minden szempontból kilóg a hollywoodi celebek közül: a *Passió* című filmben Jézust alakító színész már korábban is többször tanúságot tett a hitéről, most ismét több ezer embert buzdított. A cikket a Magyar Kurír oldaláról szemlézzük.

Jim Caviezel ezúttal Chicagóban járt, előadásának egyik célja az volt, hogy népszerűsítse a Szent Pál életéről készült filmet. Azonban tőle megszokott módon különleges hitelességgel és mély hittel tett tanúságot:

„Amikor a kereszten voltam, rájöttem, hogy megváltásunk a szenvedésben van... és mindenkinek fel kell vennie a keresztjét. A hitünknek, a szabadságunknak ára van.

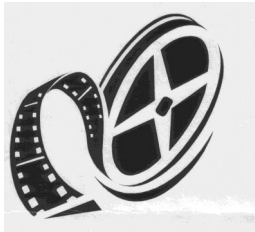
Fiatalok, a feltámadást sok szenvedés, sok fájdalom előzte meg, és a ti utatok sem lesz más, öleljétek hát magatokhoz a kereszteteket, és fussatok a cél felé!

Szeretném, hogy legyen bennetek bátorság belépni ebbe a pogány világba, hogy félelem nélkül meg tudjátok vallani hiteteket a nyilvánosság előtt. A világnak szüksége van olyan harcosokra, mint Szent Pál és Szent Lukács, akik a nevüket, jó híruket tették kockára, hogy átadják a világnak a hitet, a Jézus iránti szeretetüket.

Isten mindannyiunkat arra hív, hogy nagy dolgokat tegyünk. De hányszor nem válaszolunk a hívására? Ideje, hogy nemzedékünk elfogadja ezt a meghívást, Isten hívását, aki mindannyiunkat arra buzdít, hogy teljesen adjuk át Neki magunkat, lássuk meg azt a szerető kezét, amely vezet az utunkon, és kezdjük előlről; bőjtöljünk, elmélkedjünk a Szentírásón, és vegyük komolyan a szentségeket.

A hanyatlás kultúrájában élünk. Le kell vetköznünk magunkról ezt a közönyt, nem szabad tolerálnunk a gonosz pusztítását. Csak a Krisztus bölcsességében való hit tud megmenteni minket, de ehhez az kell, hogy legyenek tettere kész harcosok, akik készek kockára tenni jó híruket, nevüket, és egész életüket is az igazsággért.

Ne legyetek olyanok, mint ez a romlott nemzedék! Legyetek szentek! Nem azért lettetek teremtvé, hogy másokhoz idomuljatok. Arra születettek, hogy mások legyetek és kiemelkedjeteek.”

PARTYARCBÓL APÁCA REMEK PORTRÉFILM SÁRA NŐVÉRRŐL – VIDEÓ

Az MTVA nagyszerű filmet készített Sára nővéréről, akivel korábban a 777 is foglalkozott. Nagyon mélyről jött, hatalmas utat járt be, mostanra viszont az egyik legszigorúbb zárdában szolgálja Istent.

A film az Isten kezében című műsor február 25-i adásában volt látható, Erhardt Ágoston szerkesztő-forgatókönyvíró és Marossy Géza rendező-operatőr nagyszerű munkája. Sára nővér olyan őszinteséggel mesél korábbi életéről, útkereséséről, ami egészen rendkívüli.

“Mindig kerestem a szeretetet. Azt a fajta szeretet, amit nem éreztem Isten részéről, és amelyet nem éreztem önmagam felé, saját magamtól sem. Pótszerelmekbe menekültem, nagyon sok barátom volt. Valakivel együtt is éltem, hosszabb-rövidebb ideig, közben otthon nagyon megromlott a kapcsolatom a szüleimmel. Egy idő után azt éreztem, hogy ez teljesen méltatlan, ez nem én vagyok.

Egy olyan momentum volt az életemben, egy olyan mélypontom, amikor azt éreztem, hogy innentől tényleg Istent fogom keresni. Egy buliból értem haza, nagyon részegen. Egy kiadós hányás után belenéztem a tükörbe és zokogtam. A szemfesték lefolyt az arcomon, a sminken elkenődött, egyszerűen nem ismertem magamra. Kinyitottam az ablakot, kinéztem a csillagos égre és rágyújtottam egy cigarettára. Egy kétségbeesett kiabálás kiszakadt belőlem: “Isten, ha te tényleg létezel, ha tényleg a szeretetet Istene vagy, akkor mutasd meg magad nekem!” Akkor éreztem meg először, hogy valaki figyel engem onnan fentről. Hogy nem a semmibe beszélek, hanem valaki odafigyel rám. Ez volt az elindulásom az Isten-keresésben és a megtérésben.”

BÖJTE CSABA:

A LEGFONTOSABB FÉRFI ERÉNY A CSELEKVÉS! – VIDEÓ

“Ha újból választhatnék, akkor is újból a munkát választanám, a feladatot választanám, a kihívást választanám; azt, hogy bajba lévő gyerekeket reálisan tudjak segíteni, mint azt, hogy kényelemben... vagy jólétben, cicomázás közepette zselézzem a hajamat...”

Mi tesz valakit valódi férfivá a mai világban? A Férfiak Klubja Bedő Imre vezetésével többek között erre a kérdésre kereste a választ, amikor 2013-ban elkezdtek felvenni egy interjúorozatot olyan férfiakkal, akik valódi példaképek lehetnek mások számára – ezúttal nem mint papok, írók, zenészek vagy épp professzorok, hanem mint férfiak. Ezen interjúorozat egyik kiemelkedő meghívottja volt Bőjte Csaba testvér is. Most az ő gondolataiból szemezgetünk.

“Szent István nem ijedt meg a feladattól: “egy országot kell létrehozni? Hát, essünk neki!” ... és elkezdte szervezni, formálni, alakítani, és egy olyan ország alapjait rakja le, amelyik ma is él és működik... Szent Istvánnak mint férfinak mekkora elégtétele lehet most is! A mennyek országából lenéz és azt mondja “Bingó! Valamit létrehoztam, valamit letettem az asztalra!” És azt gondolom, hogy ez az öröm, ez

az élmény mindannyiunk számára, minden férfi számára fel van kínálva.”

“A feladattól egy embernek nem kell félni, a legszebb vagy legfontosabb férfierény a cselekvés.”

“Mernünk kell nem csak célozni, hanem a ravaszt is meghúzni; mernünk kell dönteni, és a döntésünk legyen elég erős ahhoz, hogy elérje a célját.”

“Sokan el kéne gondolkozzanak azon, hogy az ő életük trófeája micsoda.”

“A háznak a közepén, ott van az én asztalom, odaülök a főhelyre, az asztalfőre és ott vannak a gyerekek, zsongnak, zsirogonganak körülöttem, s akkor felállunk, imádkozunk, megáldom az asztalt és leülünk. És azt a férfiúi büszke örömet, hogy ezek a gyerekek attól ilyen szépek, mert kézbe vettem őket, attól mosolyognak, kacagnak, jókedvűek, mert gondoskodok róluk; attól, hogy az asztalfőre merek ülni és a családommal törődök... ez egy olyan tiszta férfiúi büszkeség, olyan öröm, ami nem is tudom, mihez hasonlítható.”

“Minden férfi oda kellene üljön a maga asztalfőjére, és onnan kellene merjen gondoskodnia a szeretteiről, rokonairól, gyermekeiről, az övéiről.”

A videó teljes verzióját a Férfiak Klubjának weboldalán való regisztráció után tudod megnézni. A rövidített változatot viszont akár itt is:

<https://www.youtube.com/watch?v=5-FZD8cdgDY>

Élet az

Kitekintő

elmúlásban

Gyanútlanul, rekkenő hőségben indul-
tam a találkozóra. Mintha éreztem
volna a vihar szelét, mégis, volt ben-
nem halvány remény, talán nem ázom
el. Tévedtem.

Egy óra múlva megdermedve, alig
mozduló térdekkel próbáltam felegye-
nesedni a székemből.

Ebben a fojtogató kánikulában vala-
hogyan nem ilyen hidegzuhanyra vágy-
tam.

Hazaérve már szinte csúcsra járattam a
gondolataimat, melynek eredménye-
képp a bal karom teljes egészében le-
zszibadt.

Mindenféle pszichológiai ismeretem
felkiáltott: – Ki kell beszélni, ki kell
lökni magamból ezt a borzalmat! Késő
estig telefonáltam.

Beszélgetésről beszélgetésre haladva
éreztem, rossz úton vagyok. Hiába
várok a barátaimtól megnyugvást, így
csupán legyengülök.

Lefekvéskor a végkimerültség állapo-
tában egy rövid imára futotta: – Segíts,
Istenem!

Hajnalban a gondom velem együtt
ébredt vagy inkább le sem pihent, raj-
tam dolgozott szüntelen. A karom még
mindig jelezte a terhet. Mindent szür-
kének láttam, keserűnek éreztem. Csa-
lódás, fájdalom, szomorúság, tehetet-
lenség vett körül az évek óta tartó
megoldatlan helyzetem miatt.

Kimondatlanul is jelet kértem, útmuta-
tást, valamit, ami segít látni, tájéko-
zódni, ami támogatást ad ebben a be-
szorítottságban.

Nem tudom, miként történt, nincsenek
szavaim a folyamat leírásához. Egy-
szerűen csak jött, mint egy simogató
fuvallat, egy szó a semmiből, ponto-
sabbban az emlékeimből, amely egy
csapásra elfújta a szorító gondolatokat.
A lelkem váratlanul megpihent.

Már tudom, hogy azon a nehéz éjjelen
nemcsak a gondjaim örködték, hanem
az Örökkévaló is virrasztott felettem.

Elém hozott valakit, egy művészt, egy
alkotót, akinek fényvel írott jeleit már
egy ideje figyeltem, olvastam az inter-
neten.

A minimál fekete-fehér fotói, egysze-
rű, mégis nagyszerű látásmódjai csa-
tornaként szolgálnak a mai napig is.
Isten beszél hozzám a képeim keresz-
tül.

Nemrég megtudtam, kedvenc témája
az elmúlás. Úgy fényképezi a temető-
ket, elhagyott sírokat, kidőlt, korhadt
fákat, összeroskadt házakat, hogy ezek
a látszólag nehéz üzenetek nem össze-
nyomják, hanem felemelik a szemlé-
lőt.

Azon az éjjelen, lepedőmbe gombo-

lyodva, rövid imám meghallgatásra
talált. Isten segített. Másnapra felidéz-
te a fotográfus egyetlen szavát, ame-
lyet egy beszélgetés során hallhattam
tőle: – Elmúlik.

Mindeddig könnyörtelen veszteségér-
zéssel párosult bennem az elmúlás
gondolata, de Aki soha el nem múlik
most mégis közel hozta hozzám ezt az
egyetlenegy szót.

Megértettem, hogy a jelen terhére va-
lamikor biztosan múltként, emlékként
fogok visszatekinteni. Hirtelen szét-
húzta előttem a függönyt, magaslatra
állított és a tágas horizont felé intett: –
Mit látsz? Hunyorogva válaszoltam: –
Alig valamit.

Azonban nem állt meg itt. Rámutatott,
hogy az igazán jó és szép dolgokra

ugyanígy tekintsek. Elmúlik. Ragadjak
meg minden értékes pillanatot, amíg
az enyém. Mintha kimerevítette volna
az időt, hogy ebben a lelassult létben
észrevehessem a ropogós, aranybarna
kenyér héját, gyermekeim csillogó
szemét, de még a szellőt is, ahogy a
függönyt meglibbentve enyhülést hoz
az elviselhetetlen forróságba. Váratlan-
ul énekelni, dicsérni kezdtem azt, aki
soha nem szűnik meg beszélni hoz-
zám.

Itt vagyok tehát a megoldatlan helyze-
temmel és ezzel a szóval. A körülmé-
nyeim nem változtak, a kihívások
ugyanígy előttem tornyosulnak, de az
Elmulás Ura, a Jövendő Ura, az Idő
Ura a jelenbe helyezett. Megmutatta,
hogy mennyi szépsége van az ittnak és
a mostnak.

Az óta a bizonyos éjszaka óta pedig
napról napra bontogatja előttem az
elmúlás színeit. Igéket juttat eszembe.

„Semmi felől ne aggodalmaskodjatok,
hanem imádságokban és könyörgé-
seitekben, minden alkalommal hála-
adással tárjátok kívánságaitokat az
Isten elé.” (Filippi 4:6)

„Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert
a holnap majd aggódik magáért: elég
minden napnak a maga baja.” (Máté
6:34)

„Figyeljétek meg az égi madarakat!
Nem vetnek, nem aratnak, élelmet sem
gyűjtenek magtárba –mennyei Atyátok
mégis táplálja őket. Ti pedig sokkal
értékesebbek vagytok, mint ők! (Máté
6:26)

„Ő pedig felkelt (Jézus Krisztus) rápa-
rancsolt a hullámokra, mire azok le-
csillapodtak és csendessé-
gett.” (Lukács 8:24)

A kiszáradt, kemény talaj ugyan még
perzseli a talpamat, árnyékot kapok
mégis, mert fává nőnek bennem az
Istentől kapott üzenetek.

Rajtam áll, mit engedek be a gondola-
taimba. A jelenemben az aggodásnak
vagy a hálaadásnak adok helyet?
Döntöttem. Naponként a lelkembe
akarom tetováltatni: – Elmúlik.

Jakus Ágnes

„A TORINÓI LEPEL BIZONYÍTÉK JÉZUS FELTÁMADÁSÁRA” INTERJÚ KÁSLER MIKLÓSSAL

Az oktatáson, a kultúrán át egészen az egészségügyig: megtisztelő, de egyben rendkívül összetett feladatot végez Dr. Kásler Miklós, aki május óta vezeti az Emberi Erőforrások Minisztériumát. Az Országos Onkológiai Intézet korábbi főigazgatója immáron a minisztériumi dolgozószobájában fogad bennünket, ahol sokkal inkább hívő keresztény emberként kérdezzük, mintsem egy csúcsmisztérium vezetőjeként. Beszélgetés a sorsfordító időkről, küldetésstudatról, a tízparancsolatról, és egyáltalán nem utolsósorban a torinói lepelről.

Nem tudom mennyire lehet kettéválasztani a minisztert és a magánszemélyt, de amennyiben ez lehetséges engem az utóbbi érdekelne igazán. Hogyan élte meg személy szerint az elmúlt hónapokat, hogyan dolgozza fel, hogy egy csúcsmisztérium élére került?

Ha az érzéseimről kérdez, akkor az emelkedett jelzöt tudnám használni, rendkívül megtisztelő számomra a mostani felkérés. Egész életemben a beteg embereknek tudtam segíteni, most viszont mindenkinél, ha a munkámat sikeresen végzem. Ráadásul sorsfordító időket élünk: erősen megrogyott az a szellemi háttér, az az ideológiai rendszer, amely többé-kevésbé összetartotta idáig a nyugati világot. Egy komoly értékvesztést látunk, amellyel ellentétben állnak a keleti nagy társadalmak, ahol megmaradtak a hagyományok, a vallásokat nem hagyták kikezdeni, és az identitásuknak köszönhetően gazdaságilag is sikeresebbek. Tisztában vannak azzal, hogy mit szeretnének, és azt is csinálják. Nyugaton az értékek relativizálása – esetleg lenullázódása – miatt egy tétozaság lett úrrá, aminek köszönhetően Európa jövője került veszélybe.

Remélem nem sértődik meg, ha azt mondom, hogy Ön nem egy tipikus politikus. A beszédei, a nyilatkozatai is arra engednek következtetni, hogy kifejezetten nagy küldetésstudattal vállalta el az EMMI vezetését....

A magyarság létét és sorsát érzem küldetésnek.

Ismerve a magyar történelmet, nem lehet nem felismerni, hogy ennek a népnek küldetése van.

Hogy mindenki teljesíti-e az élete során azt, amire neki személyes küldetése van, az egy minimális elvárás. Én nem érzek magamban semmiféle küldetésstudatot, csak azt érzem, hogy ahova kerültem életem folyamán – 24 évesen fiatal orvosként, vagy később egy nagy intézet vezetőjeként – ott meg kell próbálnom helytállni. Efelé próbálok segíteni az embereket, akár például az iskolarendszeren keresztül: hogy bárhova is kerüljenek helyt tudjanak állni, teljesíték a személyes küldetésüket.

Márciusban még kórházigazgatóként volt a 777 OFFLINE vendége, ahol egyik mondatát később az egész magyar sajtó átvette: „A tízparancsolat a legtökéletesebb népegészségügyi gyűjtemény, mert a halálos betegségek 70-80 százalékát a megtartásával el lehet kerülni.” Hogyan gondol vissza az ezzel kapcsolatos reakciókra?

Nagyon örültem, mert semmiféle támadási felületet nem találtak:

amit én a tízparancsolatról mondtam az tétélesen igaz. Nem érintettek meg érzelmileg a történetek, sokkal inkább az előttünk álló feladatok fontosságára hívták fel a figyelmemet.

De legalább foglalkoztak a témával, én kimondottan örültem ennek! Nem vélemény, hanem tény, hogy a tízparancsolat betartásával egy háromezer oldalas belgyógyászati szakkönyv kétezer oldalát meg lehetne előzni, a betegségek garmadáját pedig el lehetne kerülni. Egyébként kaptam szemrehányást a másik oldalról is, mert én azt mondtam, hogy 70-80 százalék, de voltak akik reklamáltak nálam, hogy sokkal több.

Amióta miniszternek kinevezték mennyi ideje marad a személyes hitéletére?

Nem volt rá ráhatással a kinevezésem, mert nálam ez egy kialakult dolog, én ebben élek. E szerint igyekszem megoldani a feladataimat, így hozok döntéseket. A személyes hitéletemet nem befolyásolja az, hogy mi a munkám, vagy hogy mennyi a feladatom.

A már említett 777 rendezvényen Ön szóba hozta a torinói leplet, szó szerint idézve ezt mondta: „A lepelről lehetne négy órát is beszélni, tíz a huszonötödiken a valószínűsége annak, hogy nem igazi. Tulajdonképpen egyetlen tudományos érvt sem tudnak felhozni, ami a lepel eredetisége ellen szólna. A torinói lepel valóban bizonyíték arra, hogy a feltámadás megtörtént.” Kijelentése azért is érdekes, mert szeptember végén a lepel legismertebb kutatója lesz a 777 OFFLINE vendége.

A tíz a huszonötödiken adatot egy olasz matematikus mondta korábban, aki valószínűségszámolással is foglalkozott, ennek pontosan utána lehet nézni.

Semmilyen érv, vagy indok nem merült fel, amely ezt cáfolná.

A gyakran említett szénizotópos vizsgálat kapcsán nagyon pontos, precíz érvek vannak, amelyek elmagyarázzák, hogy miért hozott ki téves évszámot. Ugyanakkor felsorolhatatlanul sok érv szól mellette: ki lehetett mutatni például, hogy Poncius Pilátus verette Galileában azt a pénzérmét, amely a halott

szemén volt. Ebből az időszakból összesen hét darab pénzérme került elő, tehát adódik a kérdés, hogy egy 14. századi hamisító honnan tudhatta volna, hogy ez a pénzérme létezett? De ez csak egy érv a sok közül, ennyi véletlen együtt nincsen.

Ugyanakkor a lepel kapcsán mindig fontos szerepe lesz a hitnek, hiszen aligha fog bekövetkezni, hogy minden tudós egyetértően állítani fogja: a torinói lepel Jézus halotti ruhája....

Valóban, itt a hitnek és a raciónak a kérdése vetődik fel. Hinni Krisztusban, ez hit kérdése. Nagyon magasan képzett teológusokkal beszéltem a torinói lepelről, akik szememre vetették, hogy miért foglalkozom ezzel, hiszen teljesen mindegy, hogy eredeti vagy sem, mivel ez hit kérdése. Amire én csak annyit feleltem, hogy nem baj, ha a természettudomány segítségével is alá lehet ezt a hitet támasztani.

Úgy tűnik tehát, hogy van természettudományos magyarázat annak, hogy Krisztus élt, illetve hogy feltámadt.

A feltámadáskor rendkívül intenzív besugárzás történt. Én korábban megcsináltam, hogy vettem egy ugyanolyan minőségű vásznat, mint a torinói lepel, beraktam az intézmény legnagyobb kapacitású besugárzó készülékébe, és ráraktam a totális dózist. Megnéztem utána hogy mit látok, és egészen konkrétan semmit. Hiába akartam „lemodellézni” a feltámadást, hiszen az én kísérletemnél egy sokszorosan erősebb besugárzásnak kellett történnie akkor. Olyan erős-ségű besugárzásnak, amelyet a tudomány aligha tudna lemodellézni: itt ér véget a ráció, és kezdődik a hit!

Martí Zoltán

ISTENNÉL MINDEN LEHETSÉGES – LELKÉSZ LETT A MÓRI BANKRABLÓ

Sikeres államvizsgáját követően diplomás lelkész lett Weiszdorn Róbert, a 2002-es móri mészárlás tettestársa. A hírről beszámoló Blikk bulvárlap nem említi hogy melyik felekezet főiskolájának teológia szakát végezte el a 40 év börtönre ítélt Weiszdorn, aki legkorábban harminc év múlva szabadulhat.

Weiszdorn Róbert és Nagy László öt év után bukott le a magyar kriminalisztika egyik legbrutálisabb bűncselekményét követően: a 2002 májusában elkövetett, nyolc halálos áldozatot maga után hagyó rablás során a büntetlen előéletű, háromgyermekes szobafestőnek a bankfiók feltérképezésében volt szerepe, ezt követően rálőtt a biztonsági őrre, aki életét vesztette. A rablás alatt az ajtóban állt, ahol az érkező ügyfeleket küldte el: a most 44 éves férfi állítása szerint ekkor neki fogalma sem volt arról, hogy tettestársa mit csinál a bankfiókban.

Elfogását követően felesége elhagyta, három gyermeke pedig megszakította a kapcsolatot vele, azonban az elmúlt években megenyhült a kapcsolat közöttük, rendszeresen látogatják a Kozma utcai fegyintézetben. Ebben komoly szerepe lehet a férfi megtérésének: előbb kitűnő eredménnyel érettségizett le, majd négy éven keresztül levelező szakon végezte el az egyik neves hittudományi főiskola teológia képzését. Idén pedig a záróvizsgát is sikerrel vette, így teológus-lelkész diplomáját is kézhez vehette!

Az életfogytiglani börtönre ítélt férfi a hitben találta meg a kapaszkodót, ami segít neki elviselni a több évtizedes bezártságot. Talán ennek is köszönhető, hogy a lap információi szerint soha és semmilyen konfliktusa nem volt a társaival, fegyelmet sem gyűjtött be a rácsok mögött eltöltött tizenegy év alatt. Ideje nagy részét olvasással és rajzolásal tölti.

Úgy tűnik tehát, hogy az adott körülményekhez képest a lehető legjobb utat választotta Weiszdorn: tettét megbánva megtért, életét hitére alapozva új értékekre helyezte, ezt felismerve pedig családjá is visszatalált hozzá.

UPDATE: Egyes információk szerint Weiszdorn Róbert katolikus teológiát végez, diplomáját pedig még nem kapta meg Ha ezek az információk helytállóak, akkor értelemszerűen nem lelkész végzettséggel fog rendelkezni, hanem teológus lesz.

Rónay György:

Jelenlét

Nézz föl az égre: ott van felhők és csillagok közt.

Pillants körül a földön: ott van fűben, virágban, állatok úmuló szemében, emberek arcán.

Áss le a föld alá: csontokból és kőületekből szándékainak lábnyoma dereng feléd.

Mindenütt láthatatlan.

Mindenben látható.

Isten – végtelen nagysága ellenére – gyakran a kis dolgokban mutatkozik meg. Erről tesz tanúságot Márai Sándor elmélkedése is.

Mindig messze keresik valahol az Istent, a nagy dolgokban, mintegy távcsővel és nagyítóval, a csillagok, felhők és végtelenségek között. De én már tudom, hogy biztosabban megtalálom Őt az egészen kis dolgokban, a végtelenség-

ben, azokban a pillanatokban, mikor csodálkozva pillantunk fel, valamit értünk, amit az előbb, az élet sivatagjai és szakadécai között vándorolva, nem értettünk. Ez a pillanat, mikor egyszerű és világos lesz valami, ami az előbb homályos és érthetetlen volt, ez a pillanat, mikor fölénk hajol Isten. Hiszek benne? Néha azt hiszem, csaknem frivolitás és túlbuzgalom hinni benne. Több és más Ő annál, semhogy hitem vagy tagadásom eldöntené kettőnk viszonyát.

A szőlővessző monológja

Bölcsföldiné Türk Emese

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi, és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen... Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.” Jn 15,1-5

Nézd, Gazda, milyen szép fürt érett rajtam! Kóstold meg, zamatos, édes, megörvendeztet, felüdit.

Az én gyümölcsöm. Hónapok óta érleltem. Tavasszal egyszerű virágával alig mutatott valamit, épp csak az illatát lehetett érezni, aztán hizlaltam, növeltem a bogyóit a bennem áramló nedvekkkel, édesítettem a begyűjtött napsugarakkal. Látod, ahogy megcsillan rajta aranylóan most is a fény? Az enyém a legszebb, a legnagyobb, a legízletesebb fürt.

Kóstold meg, Gazda, ilyet senki más nem érlelt. Büszke vagyok magamra, pedig már roskadozom a gyümölcsöm alatt. De bírom még, mert erős vagyok.

Nem értelek, Gazda. Mi az, hogy nem magamtól van ez a fürt? Látod, hogy az enyém, hogy rajtam van! Hát számít az, hogy még a tél végén lemetszettél belőlem egy nagy részt? Mit számít?

Ja, hogy az a rész elvonta volna a fürttől a táplálékot?

Na, jó. Egy kicsit talán számít. Meg persze az is, hogy esővel öntöz-tél.

De attól még az én gyümölcsöm. Az ENYÉM!

De miért mondod, hogy magamtól nem tudtam volna teremni? Látod, hogy van gyümölcsöm, nem is akármilyen.

Most tényleg arra a göcsörtös, öreg tőkére hivatkozol? Még egy levél sincs rajta, nem hogy gyümölcs! Persze egy kicsit hozzám ér, hozzá kapcsolódom, de az csak nagyon kis részem.

Hogy Tőle kapom az élető nedveket? Nem csak magamtól áramlanak bennem, és érlelik a gyümölcsöm? Szükségem van a Szőlőtőre? Nem vagyok elég én? Ha csak magam vagyok, akkor nemhogy gyümölcsöt nem termek, hanem el is száradok?

A Szőlőtő nélkül semmit sem érek?

De én szeretnék értékes lenni, gyümölcsöt teremni. Jövőre is!

Kérlek, Gazda, erősíts meg, hogy ne kelljen egészen lemetszened jövőre. Csak azt vágd le belőlem, ami gátolja, hogy biztosabban kapcsolódjak a Szőlőtőkéhez.

Segíts, hogy Benne maradjak, és gyümölcsöt teremjek.

A szeretet, az öröm, a békesség, a türelem, a szíveség, a jóság, a hűség, a szelídség és az önmegtartóztatás gyümölcsét.

Átvétel a
Parokia.hu-ról

Lénárd Ödön atya versével
'56 mártírjai előtt tisztelgünk

Hiszek egy

Ő vigyorogva a szemembe röhögött: nézz ki az ablakon, a rácsok között, mutass rá bármelyik járókelőre, s maholnap itt szárad előttem a bőre, mert lefogatom, s tanúkat állítok, mignem egy kötélén kalimpálni fog, mert én vagyok az Úr, s nem az a Vén ott fenn, – s én csöndesen mondtam: Hiszek egy Istenben!

Meg se hallott, úgy darálta tovább: hiába vártok bármilyen csodát, nem exhumál majd a jövő század, nem neveznek el rólatok utcákat, a fejlődés bennünk ért el a csúcára. ti meg maradtok az élet lomtára. Miért is jönne egy új emberalak? – itélni eleveneket és holtakat!

Erre dühöngve rohagált fel, s alá: még a bőrtönöd is én teszem pokollá! Mert mennyben, földön mindent én csinálók, éntőlem függ életed, halálad! Tudod, hányat vittem már le a pincébe? Golyót tarkójába, s vinnyoghat a férgé! Hiszel hatalmamban poklon, földön, égen? – Csak a menny és a föld Teremtőjében!

Rám meredt, és eltorzult a szája: a te fajtádat: a diliház várja. Mert aki nem lát bennünk nagyszerűt, az vagy hülye, vagy elvetemült! Nem vergődök vele; a helyére teszem: az elektrosokk majd segít ezeken. Ti csörgősipkát kaptok, én meg nevetek, – s én rámosolyogtam: hiszem a Szentlelket!

Most már az öklétől döngött az asztal: csak az marad meg, ki szolgálni akar! S veled még beszélni sem lehet semmiről, az ember bezárt ajtókon dörömböl. Hát meg fogsz rohadni a börtön fenekén, s jóddal kenjük ki a helyed, te kelevény! Vagy nem hiszed, hogy veled még ezt is lehet? – Csak hogy Krisztus meghalt, s eltemtetett!

Dúlt-fűjt, fújtatott: hát nem hiszel nekem? Akár a pápát is ide cepelem! Sokba kerül? De ha nekem megéri, Mihály arkangyal tán előlem megvédi? Leütve elhossa egy diplomata-kocsi, s vajon a hívekből marad egy maroknyi? Mit hiszel? Az árnak elébe ki vághat? – Egy katolikus Anyaszentegyházat!

Hol elsápadt, hol vérbe borult arca: nem gondoltál még a sétaudvarra? Hol fél méterre a bakancsod alatt csontvázak fekszenek hason és hanyatt. A bilincs is rajtuk: ezen egyedül, ott a nő karja férjére feszül; így fűltok majd ti mind a sárba ott! – De Ő halottaiból feltámadott!

Most aztán higgadt lett, hidegen nyugodt: amit nem hiszel, majd magad is megtudod! Mert elszámolnom, s most nyisd ki a füled, a csupasz bőröddel sem kell senkinek! Nemcsak őrséggel veszlek körös-körül, de gyűlöllek is feneketlenül, és szétmorzsollak, akár hiszed, akár nem – s én hiszem az örök életet, Ámen!

Szerencsés Károly

Fütyörésző keselyűk

Amelyik nemzet nem tud méltósággal emlékezni, az méltósággal élni sem tud, csak önmagával meghasonlottan.

Éppen ezért veszélyesek az évfordulók, a jubileumok. Kivált Magyarországon, ahol minden eseményre párthovatartozás, klubhűség és kártyabanda szinten szokás emlékezni, amióta világ a világ. Ettől félttem most gyönyörű forradalmunk és szabadságharcunk hatvanéves évfordulóját is. Meghitt emlékezés, csendes gyertyagyújtás illene ehhez a boldog s egyben gyászos pillanathoz. Néhány napban e két örök emberi érzés keveredett, felgyorsult az idő.

Rákóczi, Kossuth évekre adott reményt, a pesti srácoknak két hét adott, de ugyanazt üzenték nemzedékeknek. Az ellenállás, a nem mérlegelő hazaszeretet és szabadságvágy általuk szivárgott fel mindannyiunk lelkébe. Egyik forradalom sem győzött ugyan, de ezért nem is hunyt ki a lángjuk. Várunk, hogy a méltó emlékezés révén érvényesüljenek a szép eszmék. Olyasmire gondolok, ahogy a lengyelek megterítenek a már csak remélt szeretteiknek is. Ahogy néhányan megőrizték itthon is a lyukas zászlót, dacolva a veszéllyel. Ahogy ifjúsági klubokban Petőfi, József Attila, Bartók, Ady, sőt Babits átlényegül mai forradalmárak.

Van, aki csak lázad. Van, aki a lázadó énünket, helyzetünket használná ugródeszkának. A lázadás alapja lehet gyűlölet, önzés, féktelen hatalomvágy is. Ettől olyan bonyolult minden ellenállás, minden forradalom is. Mert lázadás is. A mi forradalmaink a szabadsággért, a nemzetért, a zsarnokság ellen lobbantak, soha sem gyűlöletből. A gyűlölet nem is szül forradalmat, csak lázadást. Megtapasztaltuk az ellenünk kijátszott nemzetiségeknél 1848–49-ben, megtévesztett tömegeknél 1918–19-ben, és ma is.

Mindig nehéz megérteni a közülünk valókat, akik szabadságunk, sőt létünk ellen ágáltak és ágnak. Utolsó forradalmunk idején is voltak ilyenek sokan. Isten mentsen meg minket azoktól, akik meggyőződés és elvek híján mindig a győztes hatalommal tartanak. Bach-huszárok, darabontok, Kádár-pufajkás legények. Aki ma az emlékezés hangjaiba önző, hazug lázadást vinne, soha nem látott a múlt fekete korongjába, egy ötvenhatos halálraítélt szemébe nézve. Vigyázzunk az ünnepeinken: semmiféle fütyös provokáció nem veheti el az emlékezés vigaszát.

Keselyűk köröznek a tömeg felett, de angyalok is, akik védik a szép életek és halálok emlékét.

A forradalom 1956-ban ellenállás volt. Forradalom az tette, hogy nem szűk csoport érdekében zajlott, nem is ilyen irányította. Nem ágakat törögetett a tilalomfákról. Kitépte gyökerestül! És nem is csak a magyarságért. Negyvennyolcban sem, amikor a magyar országgyűlés ragaszkodott a Lajtán túli részek parlamentarizmusához is. És 1956-ban sem csak a hervasztó magyar kommunisták uralma ellen kelt fel a nép, hanem a világgért, leleplezve a marxizmus, kommunizmus valódi arcát. Tartozik a pesti srácoknak a világ, sokkal tartozik. Közép-Európa és a „Nyugat” is, amely mentőcsónaknak tűnt. Peremébe majdnem bekapaszkodhattunk, de csalódottan kellett tapasztalnunk, hogy a csónak erőteljes húzásokkal gyorsan távolodik. A Szelei-csatorna szélesebb volt, mint az Atlanti-óceán.

Pedig a Kárpátia gőzös egykor elsőnek ért a Titanic áldozatainak kimentésére. Szépséghiba, hogy ugyanez a hajó tízezreket szállított Amerikába. S vissza legfeljebb százakat, akiknek volt annyi pénzük, hogy az utat kifizes-

sék. Szabadságkísérlet volt a menekülés is. Legtöbbször ráment az egész élet. Így járt csaknem kétszáz ezer ember, aki a sokadik orosz intervenció előtt elmenekült Magyarországról. Egy részük úgy gondolhatta: majd visszajön, ha lesz rá mód. Keveseknek adott meg. A többség leszámolt az óhajával, és legfeljebb azt kérte, hogy haló poraiban térhessen vissza. A legszomorúbb, ha olyan leszármazottak akadályozzák ezt, akik már a magyar nyelvet sem beszélnek. Üzletet sejtene. Pedig a forradalmunk nem üzlet. Politikai üzlet sem. Senkinek a saruin nincs rajta a vértanúk pora. A forradalom érték. Az értéket örízni illik. Tiszteljük meg azokat méltó emlékezéssel, akik túléltek és meg sem rokkantak az erkölcstelenségre és hazugságra épített konszolidációban. A világ – amely megváltozott és mégis ugyanaz – úgysem hiszi, hogy haragszunk rá. Még az a Bécsből kinevezett főispán – akit a vármegyei fogadóbizottság egykoron hatlovas halottaskocsival várt – sem hitte, hogy haragszanak rá Debrecenben.

S ha a forradalomra emlékezni akarunk, próbáljuk meg idézőjel nélkül hinni az akkori álmokat, mint mai sajtunkat. S bár ornitológiai képtelenség, a keselyűk körözhetnek még egy ideig, fütyörészhetnek is, ha tudnak. S törhetik a fejüket, hova is kellene elszállni innen?

**Magyarságnak vére,
tekints fel az Égre!
Reménységnek éke,
jövő üdvössége,
gyermeki lélekkel
áhítozz a Fényre!
Szíved csodálata
minden nemzetségre
árassza erejét –
az Emberiségre!
Népünknek Szent Anyját
és Krisztust is kérve:
Sorsunkat betöltve
áldozhassunk Érte!**

Czakó Gábor

Hol vagyok!?

Miért nem tudják a rosszak, hogy melyik oldalon állnak? A rejtvényt maga a kérdés oldja meg: azért nem tudják, mert nincs mély, érett fogalmuk sem a rosszról, sem a jóról, sem önmagukról. Gazdaságkor neveltjeiként úgy tudják, hogy szép/jó az, mi haszonnal kecsegtet, ami piacképes. Az intézők szándékosan összekevernek jót és rosszat, büdöset meg illatosat, és ami a legveszélyesebb: lényüket kivonják a dologból. A kívülállók kényelmébe képzelik magukat. Mintha sötétebb mivoltuk nélkülük tett volna szert hibáira.

Hanem e világon nem létezhet kívülálló lélek. Egyikünk sem az. Bármennyire igyekszünk kibújni a kellemetlenkedő események, leginkább a felelőségek akácbozójából, annál inkább belegabalyodunk.

Például az esztéták hada mód fölött megduzzadt – se széri, se száma a szép tanácsoknak azóta –, mióta szinte senki sem tudja, hogy mitől szép a szép. Olyannyira „megoszlanak a vélemények”, hogy immár az a kérdés: létezik-e egyáltalán ilyesmi. A szépség és az esztétika fogalmai szétváltak, a hasadékba üzlet és politika nyomult. No, ez a mai demokrácia.

A világtörténelem addigi legaljasabb elméleténél, a marxizmus-leninizmusnál semmi sem iszonyodott jobban a szépségtől, hiszen Marx, Engels és egymást is öldöső szocialista utódaik tarkabarka rendszereit a Nagy Négyes: a szeretet, az igazság, a jóság és a szépség kiirtására találták ki. Mindet. Mégis, vagy inkább éppen ezért, minden „foxi-maxi egyetemen” működött Esztétika Tan-szék.

Aki egy hangyányit elmélyedt a náci-szoci-hollyreál művészetben, az tudja, hogy miért.

Egy marxista, vagy az eszme bármelyik al-izmusának, utódának híve, zsigerileg érzi, hogy a szépség és három társa neki örök ellensége, ahogy a bűznek az illat, tűznek a víz. A foxi-maxi utódán, a Soros Egyetemen éppenséggel ugyanez a szellem uralkodik és sugárzódik szét az áldozatnak kiszemelt népben.

Nagy kérdés toronylik elénk: lehet-e mindezt megvallani, amikor a leigázandó ember alap-törekvése a szépséghez és köréhez tartozni? Ugyan! Száz éve vagy régebben aligha fordult elő ilyen beismerés. Manapság más a helyzet: fejlődött a világ. Beértek a halódás gyümölcsei – ujjbotlás. Úgy látszik, hogy az ember tudatalattija őszintebb a kelleténél...

Visszatérve a lényegre, a Nagy Négyes őskori tudása semmilyen mai tanmenetben nem szerepel, viszont a túloldal „alkotói” egyre rikoltóbb sikereket érnek el. Ennek hamis tanúi az összes művészeti ágban hemzsegnek, mint kukacok a romlott húsban. Roppant érdekes, hogy az alkotók többsége kedves és szeretetreméltó éke a társasági életnek, addig rogyásig dicsért „műveik” leginkább a rémírodalom hatására elterjedt mai trollság körébe sorolhatók – alaki és szellemi szempontból egyaránt.

Az uralkodó közvélemény szerint trollnak lenni undokság, de sikeres, amióta „szép a rút, és rút a szép.” Amióta meg lehet a rondából élni, és nem is akárhogy, azóta trollnak lenni jó. Csúcs, mert jövedelmező. Az igazi troll haladó: élvezi a halódás gyümölcseit. Mit tudja ő, de fűtül is rá, hogy éppen melyik oldalon áll.

Szent II. János Pál

Felajánló ima a világért

Istenünk, irgalmas Atyánk,
aki szeretetedet Fiadban,
Jézus Krisztusban nyilatkoztattad ki,
és kiárasztottad ránk a Szentlélekben,
a Vigasztalóban,
fölejánljuk neked ma a világ

és minden ember sorsát.
Hajolj le hozzánk, bűnösökhöz,
gyógyítsd meg gyöngeségünket,
űzz el tőlünk minden rosszat,
add, hogy a föld minden lakója
megtapasztalja irgalmasságodat,
hogy benned,
a Szentháromság egy Istenben
megtalálják mindig a remény forrását.
Örök Atya,
Fiad keserves kínszenvedéséért
és föltámadásáért
irgalmazz nekünk
és az egész világnak!

Ámen.

Mit rejt a kagylóhéj?

Egy vén indián és az unokája

"Bennünk, mindannyiunkban nagy csata folyik," magyarázta a fiúnak.

"Rémületes csata ez, két farkas küszködik bennünk. Közülük az egyik gonosz.

A neve harag, irigység, szomorkodás, kapzsiság, gőg, önsajnálát, bűn, bosszankodás, gyarlóság, alsóbbrendűség, hazugság, pökhendiség, félelem, felsőbbrendűség és önteltség.

A másik farkas jó. Neve öröm, béke, szeretet, remény, szerénység, alázat, kedvesség, jóság, együttérzés, bőkezűség, igazság, irgalom, önbizalom, erő és hit. Bárhol, mindenben veszekszik ez a két farkas."

Az unoka néhány pillanatig elgondolkozott, majd megkérdezte a papától:

"Nagyapó, melyik farkas lesz a győztes?"

Bölcs nagyapónak nem kellett gondolkoznia: "Fiam, az, amelyiket etetjük."

Lázár Ervin: A kék meg a sárga

Egyszer két festékpötty – egy kék meg egy sárga – egymás mellé esett a papírra. Egészen közel, a szélük összeért.

– Nem menne kicsit távolabb? – mondta ingerülten a Kék.

– Menjen maga – válaszolta a Sárga –, s különben is, talán köszönne!

Ezzel hátat is fordított volna, mert a Kéket parasztos színnek tartotta – csak hát ez a festékpöttyöknél nehéz ügy, mert sem odébb menni, sem hátat fordítani nemigen tudnak.

– Még hogy én köszönjek?! Egy Sárgának! – morgott fitymállóan a Kék, és bizonyára lebiggyesztette volna a szája szélét, ha lett volna neki.

– Talán csak nem azt akarja mondani, hogy nekem kellene előre köszönnöm?

– De azt. Ha nem látná, én a Kék vagyok!

– Engedje meg, hogy föl kacagjak – mondta gúnyosan a Sárga –, hiszen maga a legközönségesebb szín a világon, nem is lehet egy napon említeni velem... és legyen szíves, ne könyököljön az oldalamba.

– Először is maga könyököl az én oldalamba, másodsor pedig én színezem az eget, a tengert, a vizeket, a legszebb virágok kékek, és az emberi szemek közül is a kékek a legszebbek. Képzelden el egy sárga szemű embert... brrr... vagy sárga vizet! Egyáltalán, hogy mer megszólalni mellettem!

– Mindig tudtam, hogy nagyon közönséges, de hogy ennyire! Mégiscsak túlzás! Még hogy a kék virágok a legszebbek! Látott már maga kankalint? Meg őszi erdőt? Maga túl mohó. Beszínezi az egész eget meg a tengert, csupa kék mindenütt. Unalmas. Én mértéktartó vagyok, sohasem válok unalmassá... Kérem, ez mégiscsak disznóság, most már egészen belém mászik... Árnyalatokban rejtőzöm, kis foltokban jelenek meg. S egyébként is, ha nem tudná, én az Okker családból származom.

– Okker?! Erre vág fel! Az is egy család? Az én őseim sokkal előkelőbbek, például sohasem lenne közülük senki olyan tolakodó, mint maga! Tudja meg, hogy én Ultramarin vagyok.

– Hah! – kezdte a replikát egy színészi felkiáltással a Sárga, akkor különben már rég összefolyt a két festékpötty, de nem volt ideje befejezni a mondatot, mert a kisfiú, akinek az ecsetjéről lehullottak, meglátta őket, és így szólt:

– Nicsak, milyen szép zöld pötty!

KATTÁRS 2018 Székesfehérvár

Van célunk, van jövőnk! Ez volt a jelmondata az idei – immár hatodik alkalommal megrendezett - Katolikus Társadalmi Napok rendezvény sorozatának. Ezen rendezvényt a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia hívta életre 2013-ban azzal a céllal, hogy bemutassa a Magyar Katolikus Egyház társadalmi tanításának elméletét és gyakorlatát. Erre nagy szükség is van, mert ezen pápai megnyilatkozások- Enciklikák- a hívek körében gyakorlatilag ismeretlenek. (Az első szociális tárgyú enciklikát XIII. Leó pápa adta ki 1891 május 14-én, a legtöbbet pedig szent II. János Pál pápa.)

Az első ilyen rendezvény Budapesten volt, a Nemzeti Múzeum kertjében. Az eltelt évek alatt kialakult az a gyakorlat, hogy évente más-

más egyházmegye ad otthont ezen program sorozatnak. Ebben az évben szeptember 7 -8- 9-én Székesfehérvár volt a házigazdája a rendezvénynek. A szervezők nagyon gazdag és értékes programokat állítottak össze. Az események több helyszínen zajlottak ezért lehetetlen volt valamennyi program követése.

Én teljesen önkényesen két programot emelnék ki. A Katolikus Rádió sátránál a ciszterci gimnázium iskola rádiót szerkesztő diákjai két fiatal plébánossal: Mórocz Tamás és Tornyai Gábor Atyákkal beszélgettek. A kérdések izgalmasak, olykor kényesek, de mindenkor korrektek voltak. A fiatal plébános atyák minden esetben minden részletre kiterjedően válaszoltak, hitelesek voltak.

Délután az Egyházmegyei Múzeum udvarán került sor egy pódium beszélgetésre. A beszélgetés témája: Afrika a közeli kontinens, Misszió és kihívás. A beszélgetést Mons. Lengyel Ervin nunciatúrai

titkár atya vezette, aki három- három évet töltött Kamerunban és Angolában. Beszélgető partnerei Hardy Richard szemésorvos, aki 1995 óta Kongóban lát el orvosi feladatokat a legszegényebbek körében. Nem mellesleg ő a Nyolc Boldogság Közösség örök fogadalmas szerzetese. Másik beszélgető partner Kishonti Roland sebész orvos tizenhárom éve él Kamerunban és gyógyítja a rászorulókat. Ő a FOKOLÁRE mozgalom tagja. Korábban egy baráti beszélgetésben így vallott afrikai küldetéséről: „Istennek munkatársakra van szüksége. Olyan emberekre, akiknek semmi sem számít, csak az, hogy közvetítsék az Ő szeretetét a legkisebbeknek is: szeretetével és törődésével a legtávolabbiakhoz, az őserdő legmélyére is el akar jutni.

A harmadik beszélgető partner Emmanuel Ilingwe szalézi testvér volt. Ő Nigériából jött, jelenleg afrikaként Magyarországon végző missziós szolgálatot, magyar fiatalok körében. Közben a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán készül papi hivatására. Mindannyian jól, belülről, közlőrl ismerik Afrikát, a végtelen szegénységet is, ugyanakkor elmondták, hogy ezen emberek számára is kinyílt a világ, az internet segítségével tájékozódnak a világ dolgairól. A magyarországi és az afrikai misszió közti különbséget abban látják, hogy az afrikai ember zsigerből hisz, míg a magyar zsigerből elutasít. Emmanuel testvér külön kiemelte, hogy náluk a szentmisék vidámak.....

A rendezvény ideje alatt megtekinthető volt a múzeumban a : Prohászka- püspök az emberért című kiállítás, aki a szociális kérdés nagy apostola volt.

Ha valakinek felkeltettem az érdeklődését a téma iránt, szívesen állok rendelkezésre.

Pólik Sándor

Sík Sándor:

A látogatásról

*Lásd, tudtam, hogy ma újra eljössz.
Hogy kopogtatni fogsz s betérsz
Botorkáló bús gyermekedhöz.*

*És amikor már este volt
És ott kint, úgy, mint az én arcom,
Bús boldogsággal mosolygott a hold,*

*Éreztem, hogy valaki ott áll,
Hogy ott állsz kint a küszöbön.
S Te ajtómon bekopogtattál.*

*És akkor némán, nesztelen
Bejöttél, betetted az ajtót
És megálltál szemben velem.*

*Néztelek és az ajkad lestem.
De Te csak néztél szóltalan.
És akkor a lábadohoz estem,*

*És úgy sirtam keservesen.
Te jobbkezed fejemre tetted
S megsimogattál csendesen.*

*Szerettem volna porrá lenni,
Hogy rám taposs, hogy rám taposs,
És lépted alatt énekelni.*

*Nem, édes, én nem vagyok az,
Nem, én nem vagyok. Menj ki tőlem;
Menj, menj! Hisz vár ezer igaz.*

*Várnak a méltók és a szentek,
A fehérlő homlokukon
Elsurranó kenettel kentek,*

*Akiken a jeled ragyog.
Azokhoz menj. Mit akarsz nálam?
Édes, lásd, én nem az vagyok.*

*Én rossz vagyok. Én nem szeretlek,
Szemedbe nézni nem tudok.
Csak – szeretlek. Nagyon szeretlek.*

*Csak el ne menj. Csak el ne hagyj.
Hova leszek nélküled? Nem eresztlek!
Foglak, én Uram, hogy enyém maradj.*

JÁTÉK ISTENNEL: BÚJÓCSKA VAGY FOGÓCSKA?

Ugye neked is szoktak mélypontjaid lenni az életedben, Istenkapcsolatodban? Nyugtass meg, hogy igen. Ha nem, akkor keress meg, és áruld el a titkot, amit sokszor a szentek sem találtak meg!

“Istenem, ha te mindenütt ott vagy, hogy lehet, hogy én mégis másutt vagyok?” Annyira sokszor, annyira mélyen meg tudjuk ezt élni: hogy keressük az Istent, de nem látjuk vagy nem halljuk a szavát.

De menjünk még messzebbre: van, amikor nem is keressük.

Elbújunk előle. Rosszat csinálunk, vétkezünk. De nem érdekel. Nem tud érdekelni. Először tudom, hogy rossz, de egyre kevésbé érdekel, aztán sok dologról már talán el is hiszem, hogy nem rossz az. A vágy sincs meg, hogy Istenhez közel akarjak kerülni, és nehéz parancsait be kelljen tartani és vele akarjak élni. Hogy ez adna szabadságot? Áhhh.

Lefekvéskor felvillan egy gondolat: „Hmm... régen imádkoztam este...” – és itt vége is szakad, alvás. Van, amikor eljutok arra a szintre, hogy eszembe se jut, miben más a vasárnap és a kedd. A legidegesítőbb, amikor valaki közli, hogy imádkozik értem. Ugyan, hagyjuk a nagy szavakat, azzal aztán sokat segít nekem a gyakorlatban vagy a hétköznapiakban, hogy imádkozik egy istenhez, aki valószínűleg egy másik földrészén nyaral, vagy nekem sikerült tőle jó messzire elhúzni.

És még látom is a szomorúságot, az aggodást a szemükben. De minék?

Most épp ilyenem van. Nem fáj. Legalábbis nekik biztos nem. Én pedig néha belidokainozom az agyam (meg a lelkem), hogy azt higgyem, nekem sem. Ők ezt amúgy sem értik, nem voltak még ilyen helyzetben. Vonz a világ. Sodor az ár. Abszolút semmi kedvem erőlködni, és újra és újra elbukni.

Sokkal jobb a világi, szexista poénokon röhögni, lazának lenni, nem hagyni, hogy azt gondolják rólam: ja, a begyöpösödött keresztény, aki előtt még csúnyán beszél-

ni sem szabad. Néha kihívónak lenni öltözködéssel, pillantásokkal. Hát jó az, mindenkinek kell az elismerő pillantás. Esténként ezt a kis testet megszeretgetni, és lélek helyett testben felemelkedni. Beilleszkedni a világba, a világ részének lenni. Élni, és elhinni, amit üzen. Nem foglalkozni a természetfölöttivel, azzal a bizonytalan tényezővel, inkább egyedül megtervezni és megoldani és elintézni mindent.

Jó játék a bújócska. Amíg én nem látom Istent, ő sem engem, mindenki boldog.

De valahogy ez a földön fekvés és guggolás, meg ez az árnyék egy idő után kikészít. Nem tudom miért, hiszen amúgy jó itt, jó hús. De fejben nem vagyok jól. Mégsem tetszik pár világi dolog.

Akkor lehet új búvóhelyet keresni: kifogásokat, világi haverokat, újabb értelmetlen pótcselekvéseket. De az a búvóhely már nem az igazi, érzem.

Nem tudom mennyi idő telt el. Nem tudom mi változott meg. Nem is csináltam semmit. Nem volt nagy elhatározás bennem, hogy “na, holnaptól minden más lesz”. Csak egy kicsit (és egyre jobban?) kényelmetlen lett. Vagy talán kilestem a fa mögül és megláttam Őt? Talán valahogy rám jött az érzés, amikor gyerekként apukám csalódottan, szomorúan nézett rám, amikor rosszat csináltam.

Még nincs kedvem az önfeledt gyerekekkel „hívóset” és „templomba járósat” játszani. De legalább most már szomorú vagyok, már lélekben a sarokból figyelek.

Itt kezdődik. És szép lassan folytatódik. Bajba kerül valaki a barátaim közül, talán nem elég annyit mondani, hogy

„persze, drukkolok”. Talán kéne imádkozni is.

Elkezd idegesíteni, frusztrálni hogy mások naponta Bibliát olvasgatnak. Hogy feltűnően jól érzik magukat. Hogy tartoznak valakihez vagy valahová. Erre ne lennék képes? Csak ebben ne lenne bennem motiváció és teljesítménykényszer? Ültetik a bogarakat a fülembe... Csak nem akarok örökre így élni, hiszen az egy dolog, hogy én ilyen vagyok, de akkor majd minden barátom és a jövődbelém is így viszonyulna majd az Istenhez?

Így hát belevágok. Egy icipicit engedek, fél pillanatra leveszem a szemem a világról és a panaszaimról, kiadok egy kis nyöszörgést a bokor mögül, ahová bújtam, hátha Ő meghallja. És igen, most már igen. Jönnek vissza a régről ismerős pozitív gondolatok. A vágyak. Az Isten. Hagyom magam megtalálni. Hagyom magam visszacsábítani régi barátokhoz vagy keresztény programokhoz, és még misére meg gyónni is elmegyek. Na, nem 100%-os bizalomból ám, csak “mert ez majd talán beválik”. És be!

Jönnek a hullámok! Igazi érzelmek: sírás, csalódottság és megbánás, vágyakozás, hála és hála és hála, és célok és tartozni vágyás és örökké maradni akarás és nagyon kemény elhatározások és megerősítés.

Váratlan offenzívák Istentől és a Szentlélektől.

Szóval megy. Megyeget. Imával (hol rövidebb, hol hosszabb, főleg a kötött ima segít), gyónással (és minden kis bukás után újra gyónással), párbeszéddel, mások „megfigyelésével”, mások példájával. Jó érzés visszatalálni. Hálásnak lenni mindazoknak, akiknek ezt köszönhetem, mert hát ugye én egy lépést is alig tettem. Csak bújtam. Most pedig az Istenhez bújok. Újra. Hiszen a nevemen szólított, örökre az övé vagyok, még ha egy ideig nem is foglalkoztam se Vele, se ezzel a ténnyel.

Boldogság, szabadság, fény – fogócska, egy új játék kezdete!

És bukás? Az van. De elesni egy fogócskában még mindig százszor jobb, mint egy uncsi sötét bújócska. Isten fölsegít, és sokszor hagyja magát, hogy elkapd, vagy ő kap el jól!

Várd ki, majd megunod te is a bujkálást!

Téglásy Nóra

Egyházközségi kirándulás 2018. október 23-án

Érdemes korán felkelni nemzeti ünnepünkön, hogy együtt, egy élményekben gazdag napot Eger városában tölthesünk, ahol számtalan látnivaló vár ránk. Meg kell elégednünk belőlük annyival, amennyi a napunkba belefér.

Nem sokkal érkezésünk után a bazilikába látogatunk el, majd Magyarország „legédesebb” kiállítását, a Kopcsik Marcipánia vár bennünket Eger óvárosában. Ez a kiállítás egy igazi mesevilág. Az egyedülálló tárlaton Kopcsik Lajos Oscar-díjas, olimpiai- és világbajnok, Guinness rekorder mestercukrász cukormázból és marcipánból készült remek műveit tekinthetjük meg. Az ebből az anyagból készült alkotások között nem csak a gyerekek kedvenc mesehősei elevenednek meg, hanem 120 egyéb, látványos tárgy is készült, hogy a bemutatás teljes legyen.

Utunk továbbá az Dobó István Vármúzeumba vezet. Mielőtt ide betérnénk nem szabad kihagynunk Gárdonyi Géza emlékházát, ahol a nagy író született és alkotott. Itt írta híres regényét, Az egri csillagokat.

A vármúzeum leglátványosabb része az Egri Csillagok Panoptikum, aminek a megtekintése során személyesen is találkozhatunk Gárdonyi regényének hőseivel, viaszból megalkotva. További látnivalók még a régi börtönök, a kazamata, vártörténet, stb.

Mindezen látnivalók megtekintése után jóleső érzés lesz az István pincészetnél megpihenni és közben szerény vacsoránkat elkölteni. A borkóstolás egyéni rendelések alapján történik.

Tisztelettel kérünk minden jelentkezőt, hogy a diákigazolványokat, valamint a nyugdíjas igazolványokat hozzák magukkal, mert ezzel sokkal olcsóbban tudjuk megvenni a belépőjegyeket.

A kirándulásra mindenkit sok szeretettel várunk! Jelentkezni szentmisék előtt vagy után, ill a plébánián lehet. A részvételi díj: 5000 Ft, amit jelentkezéskor kérünk fizetni.

A Szervezők

Egy rendőr félreállít egy csigatempóban haladó kocsit, ami-
ben apácák ülnek, és megkérdezi a volánnál ülő nővért:

- Miért vezetett ilyen lassan?

- Láttam ezeket a táblákat a 31-es számmal, és be akartam tartani a sebességhatárt.

- De hát az az út száma, nővér, ez a 31-es út!

- Jaj, elnézést, biztos úr, ezt nem tudtam.

A rendőr a hátranéz a többi apácára és látja, hogy rémülten szorongatják egymás kezét és falféhr az arcuk.

- Mi történt velük? - kérdezi az első apácát.

- Hát, tudja, biztos úr, most nemrég törtünk le a 311-es útról...

Radikális hit

Az alábbi levelet egy fiatal zimbabwei pásztor írta, aki később mártírhalált halt a hitéért:

Én a szegénytelenek közösségéhez tartozom. Bennem van a Szentlélek ereje. A kocka el van vetve. Átléptem a vonalat. Meghoztam a döntést – az Ő tanítványa vagyok. Nem nézek vissza, nem lassítok, nem engedem el, nem hátrálok meg, és nem maradok veszteg. A múltért megváltást nyertem, a jelenemnek van értelme, a jövőm biztos. Leszámoltam a langyos étellel, a látásban járással, a sima térékkel, a szintelen álmokkal, a világias beszéddel, az értéktelen adakozással és a törpe célokkal.

Nincs többé szükségem az előkelőségre, a jólétre, a pozícióra, az előléptetésre, az éljenzésre vagy népszerűsége. Nem kell, hogy első legyek, a csúcson legyek, elismerjenek, dicsérjenek, tekintettel legyenek rám, vagy megjutalmazzanak. Hit által élek, az ő jelenlétére támaszkodom, türelemben járok, az ima támogat, és erővel munkálkodom.

Arcom, mint a kovakő, léptem gyors, célom a Menny, utam keskeny, ösvényem göröngyös, útitársam kevés. Vezetőm megbízható, küldetésem világos. Nem tudnak megvenni, megalkuvásra készíteni, eltéríteni, elcsábítani, megtéveszteni vagy késleltetni. Szemem se rebben, ha áldozatot kell hozni, nem habozok az ellenséggel szemben, nem leszek senki cinkosa a népszerűség tavánál, és nem bolyongok a középszerűség labirintusában.

Nem adom fel, nem fogom be, és nem engedek, amíg nem tartottam ki, nem gyűjtöttem eleget, nem imádkoztam eleget, nem fizettem és prédikáltam eleget Krisztus ügyéért. Jézus tanítványa vagyok. Tovább kell mennem, amíg Ő vissza nem jön, adnom kell, amíg össze nem esek, prédikálnom, amíg mindenki meg nem tudja, és dolgoznom, amíg Ő meg nem állít. Amikor pedig eljön az övéért, nem lesz neki nehéz felismerni engem. Tisztán látszik majd zászlóm.

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: www.toti.plebania.hu (szeptembertől)

Telefon: 30/4976520